

Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):

Lundberg, Elise.; af Elise Lundberg (Ejner Lund) ; Med Tegninger af danske Kunstnere. Gode Kammerater og andre Fortællinger for Børn

Titel | Title:

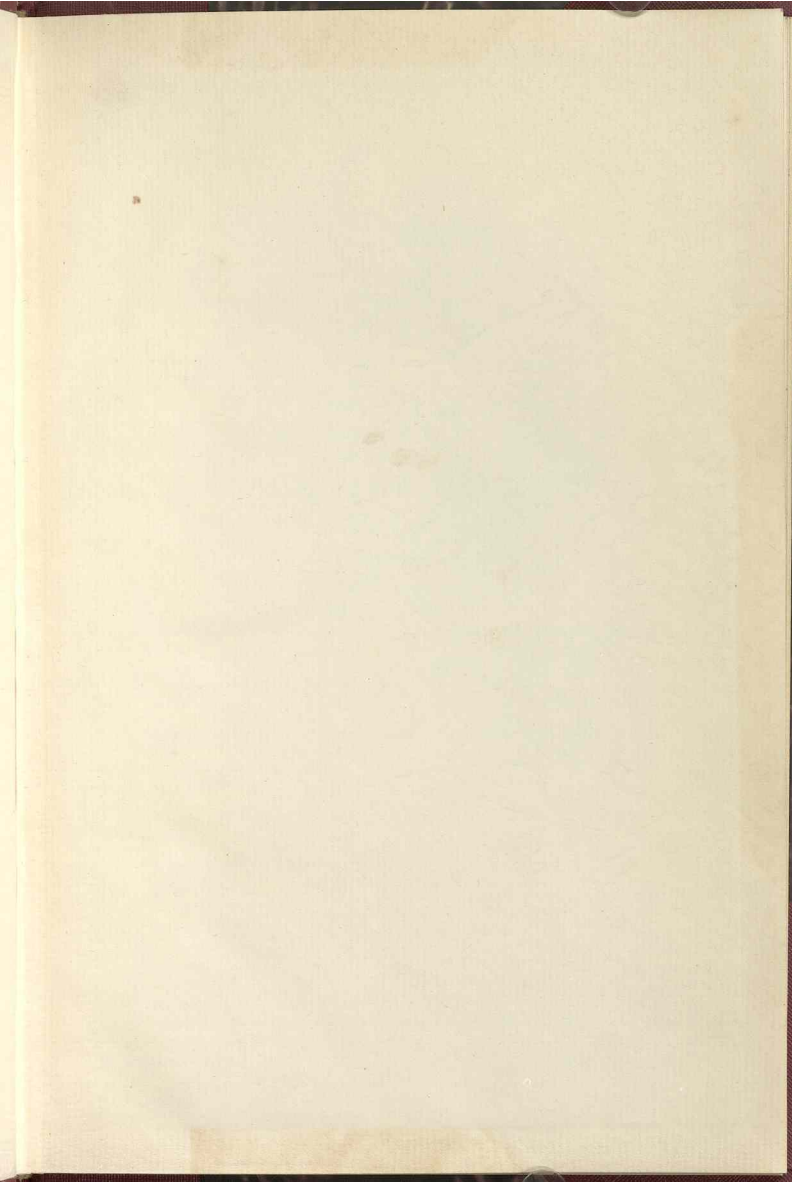
Udgivet år og sted | Publication time and place: København : Chr. Erichsen, 1918
Fysiske størrelse | Physical extent: 80 s. :

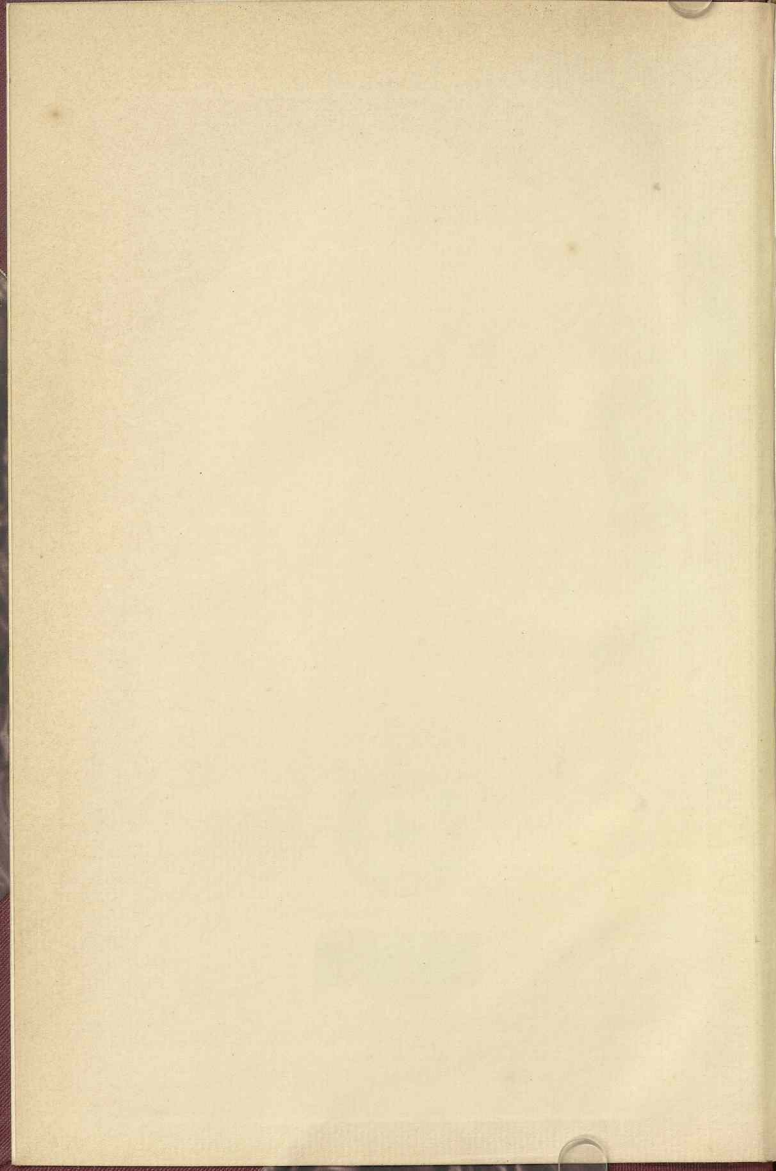
DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

GODE KAMMERATER

OG ANDRE FORTÆLLINGER FOR BØRN

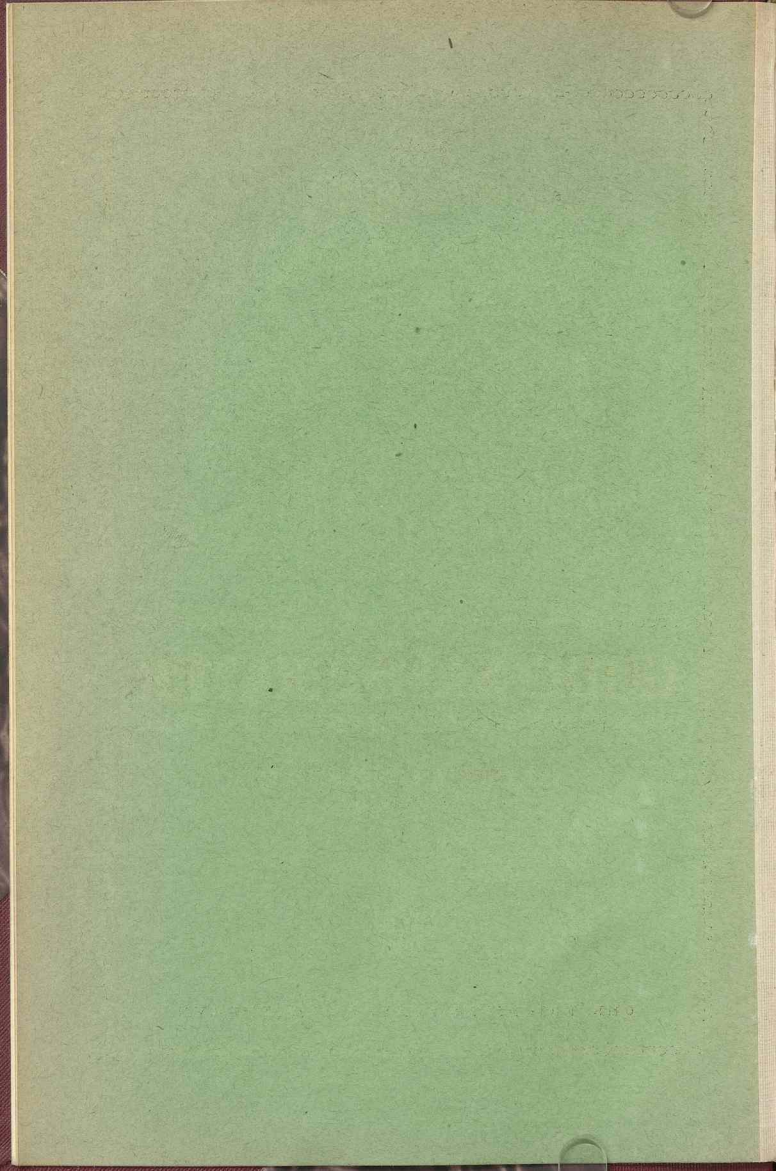
AF

ELISE LUNDBERG

(EJNER LUND)

CHR. ERICHSENS FORLAG - KØBENHAVN

GODE KAMMERATER

OG ANDRE FORTÆLLINGER FOR BØRN

AF

ELISE LUNDBERG

(EJNER LUND)

MED TEGNINGER AF DANSKE KUNSTNERE

KØBENHAVN
CHR. ERICHSENS FORLAG
1918

FORORD

Det er mig en Glæde at give Frk. Lundbergs Børnefortællinger en varm anbefaling. Under Navnet EJNER LUND har hun i en Aarrække skrevet for Børn til Julehæfter og Børneblade, og adskillige af disse Fortællinger vil ogsaa findes i denne Bog. Det hele er en Række gode og sunde Smaahistorier, passende baade for Dreng og Piger. Den raske Anna Margrete, der hjælper den, som har handlet stygt imod hende, Bondedrengen, der frejdig søger lige til Kongen, den ængstelige Arne, der ved at føle Medlidenhed med det syge Dyr taber sin Frygt for det, de gode Kammerater, der ofrer deres Ferie, for at hjælpe den fattige Dreng, alle vil de sikkert ligesom den øvrige Del af Bogens Historier fængsle baade Piger og Dreng.

ANNA ERSLEV

GODE KAMMERATER

(Tegninger af J. Resen Steenstrup.)

Det var næsten Aften, Mandagen før Paaske, da den fjortenaarige Viggo Højer fornøjet løb ned ad Gaden til sit Hjem.

Paasken kom sent det Aar, henimod Midten af April. I Haverne tit-tede de første Foraarsblomster op, og i Skoven myldrede Anemoner og grønne Bingelurter frem af Jorden.

Solen skinnede, og voksne og Børn i den lille Købstad nød i fuldt Maal den dejlige Foraarsdag.

Viggo var en evnerig og flittig Dreng, eneste Barn af en stræbsom og dygtig Arbejder. Men Faderen havde ligget syg en Maanedstid; han begyndte nu at komme sig, dog vilde der gaa lang Tid, før han atter kunde arbejde.

Under Sygdommen var Familiens faa Spareskillinger blevet brugt op. Hustruen havde vel fortjent lidt ved Syning, men hendes Tid var meget optaget af at passe den syge, saa det blev ikke til store Penge.

Viggo, der gerne vilde hjælpe sine Forældre, havde søgt sig en Byplads om Eftermiddagen, og i Dag havde han faaet de første Ugepenge. Hvor var Drengen dog glad over at kunne bringe sin Moder hele tre Kroner! Men der kom en Følelse af Angst over ham, da han nærmede sig Hjemmet og saa Moderen staa i Gadedøren talende med en fremmed Mand.

Hvad vilde den fremmede? Bare hans Fader ikke var blevet daarlig igen og en anden Læge hentet? Just da Viggo var lige ved Døren, gik den fremmede.

»Hvem var det, Mor? Var det en Doktor? Er Far blevet værre?« spurgte Drengen aandeløs.

»Nej, Far har det stadig bedre, min Dreng,« svarede Fru Højer og trykkede Sønnen ind til sig.

»Hvem var det da, Mor, hvad er der i Vejen?« spurgte Viggo ivrig.

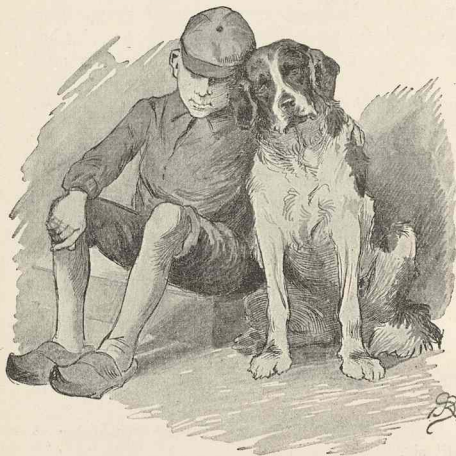
»Min kære Dreng, det kan jo ikke skjules, og jeg ved, det vil volde dig stor Sorg: Den Herre, jeg talte med, vil købe Karo.«

»Købe Karo!« raabte Viggo forfærdet, »du vil da ikke sælge Karo?«

»Jo, Viggo, jeg tror, vi bliver nødt til det,« svarede Fru Højer med Taarer i Øjnene. »Du ved, det vil vare længe, inden din Far kommer til Kræfter og atter kan arbejde og fortjene noget. Vi kan ikke faa længere Henstand med Huslejen, og de Penge, den fremmede Herre vil give for Karo, kommer derfor i rette Stund, saa vi kan betale Værten med dem.«

»Aah, Mor,« klagede Viggo, »er der ingen anden Udvej? Jeg kan ikke undvære Karo. Jeg vil give den Halvdelen af min Mad. I kan melde mig ud af Skolen, saa faar jeg ikke Realskoleeksamen, men saa sparer Far de dyre Skolepenge, og jeg kan da faa en Heldagsplads, hvor jeg kan tjene noget mere. Bare jeg maa beholde Karo.«

»Det gør mig ondt for dig, min Dreng,« svarede Fru Højer sorgfuld.

»Men det er endnu ikke helt afgjort, maaske kan vi finde en Udvej til i Morgen, inden Herren kommer for at faa Svar. Kom nu ind, men lad ikke din Fader mærke, hvor forknytte vi er.«

Fru Højer kysede sin Dreng og gik ind i Stuen. I det samme kom Karo springende, og Viggo gemte sit Hoved i dens tykke Pels og hviskede:

»Karo, Karo — hvordan skal jeg kunne undvære dig?»

— — —

Viggo laa længe vaagen den Nat. Tankerne hvirvlede rundt i hans Hjerne, mens han kæmpede for at bringe det Offer, han indsaa *maatte* bringes.

Det vilde blive et forfærdeligt Savn for ham at undvære Karo, men naar nu de Penge kunde hjælpe hans Forældre i den øjeblikkelige Trang, saa *maatte* det ske.

Naar bare den fremmede Herre vilde være god mod Karo! Men det vilde han nok, ingen kunde modstaa den rare, kloge Karo, ingen vilde være ond mod det trofaste Dyr.

Med den trøstefulde Tanke faldt Viggo hen paa Morgenstunden endelig i Søvn. Da Moderen kaldte paa ham, sprang han rask ud af Sengen, kom i en Fart i Tøjet og gik saa ud i Køkkenet.

»Mor,« sagde han med en Røst, han forgæves søgte at gøre fast, »du maa gerne sælge Karo.«

»Jeg har tænkt meget over Sagen i Nat,« svarede Fru Højer, »maaske kan jeg spare dig for den Sorg at miste ham. Jeg vil bede Morbror Karl laane os de Penge.«

»Nej, lille Mor, du skal ikke laane Penge af Morbror, Far skal ikke have Gæld at betale, naar han bliver rask. Jeg har nu vænnet mig til den Tanke at undvære Karo, men du maa lade ham komme bort, mens jeg er i Skole, for — for — jeg kan ikke taale at se ham blive ført herfra.«

»Du er en god Dreng,« svarede Fru Højer og klappede Viggo paa Kinden.

Det var den sidste Skoledag før Paaskeferien, og i Frikvarteret stormede den jublende Drengeskole rundt paa Legepladsen, kun een manglede, det var Viggo.

Han havde haft ondt ved at samle sine Tanker i Timerne og sad nu ene i den fjerneste Krog af Legepladsen. Hvor meget han end stred imod, var det umuligt ikke at tænke paa Karo. Nu kom hans bedste Ven, Alfred Lind, hen til ham.

»Hvad feiler dig, Viggo, er du syg?« spurgte Alfred. Drengen brast i Graad.

»Aah, Alfred, nu sælger de Karo!«

»Sælger de din dejlige Karo, men hvorfor dog?»

»Vi er nødt til det for at faa Penge til Husleje,« stammede Viggo grædende.

»Ja, saa kan jeg forstaa din Sorg,« svarede Kammeraten og tog Viggo om Halsen, »men det nytter ikke at tude. Frisk Mod, nu faar vi en dejlig Ferie.«

I det samme ringede Klokken, og Drengene skyndte sig ind paa deres Pladser.

Viggo var godt lidt af alle Kammeraterne, og da Skoletiden var endt, fortalte Alfred dem om Viggos Sorg, og de var alle enige om at ville gøre noget for ham. De aftalte saa at mødes Klokken fem i Anlæget for at raadslaa om, paa hvad Maade de kunde hjælpe ham.

Lidt før Tiden var alle paa Stedet.

Alfred, der var Duks i Skolen, førte Ordet.

»Naa, har I fundet noget?« spurgte han.

»Det har jeg,« raabte tre—fire Stemmer paa een Gang.

»Vent lidt, een ad Gangen,« bød Alfred. »Men nu maa I først høre min Idé, for den synes jeg er god. Jeg mener, vi maa købe Hunden tilbage. Hvad synes I om det?«

»Jo, det er brillant, men for at købe den maa vi have Penge,« indvendte en af Drengene, Svend Poulsen.

»Ja, det har jeg ogsaa tænkt paa,« svarede Alfred.

»Men hvordan skal vi samle dem? Der er vist ingen af os, som har ret mange Penge. Jeg har knap halvtreds Øre,« sagde en anden Dreng, Henning Olsen.

»Nu skal I høre, hvad jeg har fundet paa,« faldt Alfred atter ind. »I ved nok, der er kommet en ny Ejer paa Hesagergaard, og en Ungdomsven af min Far, Hr. Villadsen, er hans Forvalter. Da han i Aftes var hjemme hos os, hørte jeg ham sige, at den ny Ejer havde købt et Stykke Jord, som han vilde udlægge til Have, men der var ingen Folk at faa til at grave det op og plante. Jeg synes nu, vi kunde melde os til Arbejdet. Grave kan vi da alle sammen, og plante kan vi vel let lære. Hvad mener I om det?«

»Udmærket! — Bravo! — Brillant!« lød det fra de andre.

»I Morgen, Onsdag, kan vi begynde,« fortsatte Alfred, »det er een Dag, saa kommer der to Helligdage, hvor vi ikke maa arbejde. Saa er

der Lørdag og atter to Helligdage, men saa kommer Tirsdag og en halv Dag om Onsdagen; den halve Dag maa vi have til at lære vore Lektier, for om Torsdagen skal vi jo i Skole, men det bliver tre og en halv Dag, vi kan arbejde, vil I være med?»

»Ja vist, det kan blive vældigt Sjov!« lød det fra flere af Drengene.

»Jeg kan ikke,« indvendte Svend, »jeg skal rejse med min Far.«

»Saa rejs du bare,« raabtes der i Kor.

»Jeg faar min Fætter til Gæste, saa jeg kan heller ikke,« mente Henning.

»Tag du imod Fætteren, men skulde I kede jer, skal I nok faa Lov at komme med begge to,« svarede Alfred.

»Nej, saamænd om vi gider bruge vor Ferie til at slide saadan i Arbejdet,« raabte to andre Drenge.

»Saa væk med jer dovne Fyre,« sagde Alfred foragteligt, og de to sjokkede stille bort.

»Jeg foreslaar, at vi andre straks gaar over til Hesagergaarden og melder os hos Hr. Villadsen; der er kun tyve Minutters Vej derover,« mente Alfred.

Det var de alle enige om, og den lille Flok gav sig paa Vej til Herregaarden.

Snart naaede de Parken, men der var ikke et Menneske at se, og lidt frygtsomt lukkede Alfred Laagen op. De gik langsomt gennem Alleen op til Huset. Heller ikke *der* var nogen levende Sjæl at øjne, men lige som Alfred vilde gaa op ad Trappen, blev Døren aabnet, og en høj, køn Mand viste sig.

Undrende saa han paa Drengene.

»Hvad vil I?« spurgte han lidt strengt.

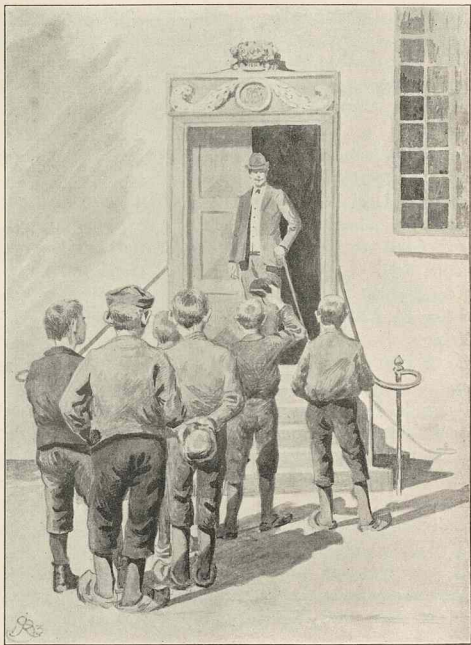
»Vi vil gerne tale med Hr. Villadsen,« tog Alfred Ordet.

»Hr. Villadsen er rejst bort et Par Dage, og jeg styrer hans Arbejde imens. Lad mig høre jeres Ærinde?« svarede Herren med lidt mildere Røst.

»Jeg ved ikke,« indvendte Alfred langsomt, »vi vilde — vi vilde gerne have Arbejde med at grave det ny Stykke Jord,« tog han saa rask til Orde.

»Ved I, det er ikke let Arbejde, I der vil tage jer paa?«

»Vi har gode Kræfter og en god Villie, og vi vil gerne tjene nogle Penge,« svarede Alfred beskedent.

»Hvad vil I bruge Pengene til?«

»Jo, vi vil hjælpe en Kammerat ved at købe hans Hund Karo tilbage, som Moderen i Gaar har maattet sælge. Hans Far er nemlig syg,« oplyste Alfred.

»Karo? — Var det Fru Højers Hund?»

»Ja, Fru Højer er Viggos Moder,« svarede Alfred.

»Ja, saa —« sagde Herren langtrukket.

»Men ved I nu ogsaa, om den, der har købt Hunden, vil af med den?»
blev han ved.

»Næ—æh,« stammede Alfred, — det havde han i sin Iver helt glemt,
— »men det haaber vi, og vil han ikke, saa giver vi Pengene til vor Kam-
merats Moder, hun trænger saa haardt til dem.«

»Godt, kom saa bare alle sammen i Morgen Klokken syv. I skal hver
faa en Krone for jeres Arbejde, hvis I da kan bestille noget.«

Alfred takkede, og Drengene gik glade hjem. Men undervejs blev de
enige om ikke at sige det til Viggo; det skulde være en Overraskelse.

Da Klokken slog syv næste Morgen, stillede hele seksten Drenge til
Arbejde — de fleste af Klassekammeraterne var blevet opildnet af de
andres Eksempel.

»Naa, I er præcise, maa jeg sige,« sagde Herren venligt. »Og I er en
stor Flok. Har I Mad med?»

»Ja,« lød Svaret.

»Godt! Ovre i Kælderen bliver der sat en Spand Mælk til jer, som
I kan drikke til jeres Mad.«

»Saa tager vi fat.«

Der laa allerede en Del Spader, Skovle og Hakker. Desuden stod der
flere Trillebøre. Snart var alle Drenge sat i Arbejde. Nogle hakkede Jor-
den op, andre gravede, andre kørte Sten bort, kort sagt hver havde noget
at gøre. Og rask gik det. Ved Middagstid blev der holdt en Times Hvil,
og alle de unge Arbejdere fik sig en god Søvn paa den friske Halm i
Laden.

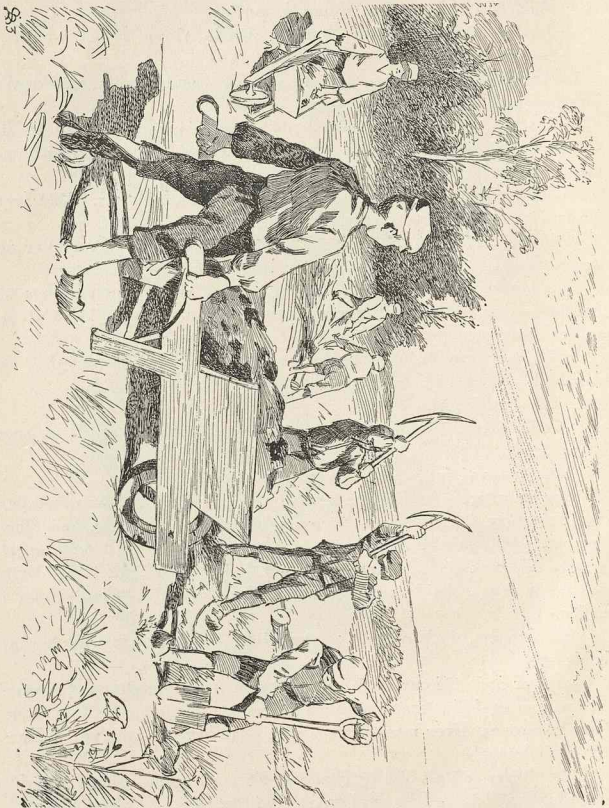
Om Aftenen, da Klokken manglede lidt i seks, bød Herren dem at
holde op.

»Jeg er godt tilfreds med jeres Arbejde, I har udrettet det samme
som voksne og skal ogsaa have samme Betaling,« sagde han. »Hver af jer
faar tre Kroner. Hvor mange Penge skal I saa have — regn ud, I Her-
rer Skoledrenge!»

»Det bliver jo i alt otte og fyrretyve Kroner,« raabte Alfred henrykt.

»Saa faar I jeres Løn paa Lørdag. Hvil jer nu i de to Helligdage.«

Herren hilste venligt, da han sagde dem far vel. Drengene skyndte

sig hjem — dødtrætte, men glade over deres Dagværk og den gode Betaling.

Lørdag Morgen mødte Drengene atter, men den Dag var det Forvalteren, der ledede Arbejdet, og rask gik det fra Haanden.

Ved Sekstiden kom Herren ned i Haven og kaldte Drengene hen til sig.

»Naa, mine smaa Venner,« sagde han, »nu er det Fyraften, og I har med Ære fortjent jeres Dagløn. Se her,« vendte han sig til Alfred, »I skal altsaa tilsammen for de to Dages Arbejde have seks og halvfemsindstyve Kroner, men saa lader vi denne Seddel slaa lige til.«

Dermed rakte han Alfred en Hundredkroneseddel, som Drengen glædestraalende tog imod.

»Saa siger jeg Tak for jeres Arbejde, nu har jeg desværre ikke mere Brug for jer,« vedblev Herren.

»Er der ikke mere Arbejde?« Drengene saa skuffede ud.

»Nej, men jeg har noget andet til jer,« sagde Herren med et lille Smil. »Jeg har en Hund.«

»En Hund?« Drengenes Aasyn var hvert et stort Spørgsmaalstegn.

»Det er Karo, og den skal I faa uden at betale en Øre.«

»Karo! Har *De* Karo?« raabte Drengene.

»Ja, jeg er den ny Ejer af Hesagergaard, og det var mig, der købte Karo af Fru Højer. Villadsen,« vendte han sig til Forvalteren, »vær saa venlig at lukke Hunden ud.«

Forvalteren gik hen mod et Sidehus, og faa Øjeblikke efter kom Karo gøende og logrende springende hen til Alfred, som den jo godt kendte.

»Ja, min rare Karo, der har din unge Herre en god Kammerat,« sagde Godsejeren rørt over Hundens Glæde.

»Tak, Tak og længe leve den ny Ejer af Hesagergaard,« raabte Drengene.

»Og skulde Godsejeren en Gang have Brug for os, hjælper vi med Glæde og *uden* Betaling,« sagde Alfred.

»Ja — ja — Hurra — Hurra!« lød det i Kor. »Ja, det gør vi!«

Atter svingede Drengene deres Huer, og saa forlod de Hesagergaard sammen med Karo, der stadig var elleve af Glæde.

DA SØREN VAR HOS KONGEN

(Tegning af R. Christiansen.)

Paa et Gærde, der stødte op til Krohaven i en Landsby uden for Roskilde, sad Søren Jensen, en bleg, opløben Knøs paa 15 Aar. For flere Aar siden var Forældrene døde, og da de ikke efterlod ham noget, og han hverken havde Slægt eller Venner at ty til, blev Søren paa Sognets Regning opdraget af en Skomager, som efter Drengens Konfirmation paatog sig at lære ham op i sit Haandværk.

»Det er et godt Haandværk,« sagde Mester Jørgensen. Han havde nemlig i sin Ungdom været Svend hos en Hofskomager i København og mente derfor at være hævet en Del over andre af sin Stand.

Han var i Virkeligheden en flink Mand, og da han var kommet til at holde af Søren, vilde han gerne gøre det bedst mulige for ham.

Men Drengen havde ikke Mod paa den Slags Arbejde. Hans Lyst var til at blive Maler, at kunne male herlige Billeder.

Det havde altid været hans Glæde at tegne og kolorere. Naar Børnene i Skolen morede sig i munter Leg, kunde man være sikker paa, at Søren sad alene i en Krog og tegnede. Den Lyst havde han endnu. Saa snart han var ene paa Værkstedet, kom Papir og Blyant frem, og Søren tegnede sig saa dybt ind i sine Fantasier, at han hverken hørte eller saa noget andet, før Mesters rappe Haand varmede hans Øren under vrede Ord og vakte ham til den fæle Virkelighed, at han skulde slaa Pløkker i Støvlehæle og ikke tegne Dyr og Træer.

Nu og da kom Søren til Roskilde By, og da han havde været inde i den herlige Domkirke, blev det helt galt med Malelysten, for derinde saa han de store Billeder af Kristian den Fjerdes Historie. Saadanne Billeder var det, han vilde male.

Hver Aften kunde man finde Søren siddende paa Gærdet og stirre

ud over Landskabet. I Aften var han dog mere forknytt end ellers. Han havde i en Bog læst det gamle Ord: »Hjælp dig selv, saa hjælper Vorherre dig«. Og det var slaaet ned i ham, at han maatte gøre noget selv. Hvad hjalp det, at han Aften efter Aften, naar han bad sit Fadervor, tilføjede: »Kære Vorherre, hjælp mig til at blive Maler.« Vorherre hørte det ikke, Søren skulde nok gøre noget selv.

Saa havde han da i flere Dage grundet paa, hvordan han skulde faa opfyldt sit Livs højeste Ønske.

Trods al den Umage han gjorde sig, kunde han ikke faa den mindste Interesse for det Haandværk, han skulde lære; det var ham kun en forfærdelig Plage.

Med eet vakttes Sørens Opmærksomhed. To Mænd, der havde sat sig paa en Bænk, som stod i Hjørnet op til Gærdet, begyndte at tale sammen, og han lyttede uvilkaarlig.

»Ja, Hans, det var nu ligegodt et Held, at du kom til Kongen, for ellers havde du da aldrig faa de Penge,« sagde den ene.

»Næh, det har du saamænd Ret i, Kresten!«

»Men hvor fik du dog den Tanke at gaa til Kongen, Hans? Og hvor fik du Mod til det?«

»Aah, vores gamle Konge er en prægtig Mand, han var saa ligefrem at tale med som en af vores Sognefogeder, maa du tro. Men det var nu ellers Mor derhjemme, som ikke gav mig Fred, før jeg lovede at gaa til ham.«

»Ih nej da, var det Maren? Men hvordan var hun kommet paa de Tanker, hun har da ellers ikke saa tidt været i Hovedstaden.«

»Næh, men jeg skal sige dig, Kresten, Marens Søsterdatter har en Kæreste, Rasmus Pedersen, der tjente ved Garden. Da han i Fjor laa inde til Værmepligt, stod han tidt Vagt uden for Slottet og saa alle Slags Folk gaa ind for at tale med Kongen. En Dag, da Rasmus var til Gæste hos os, sad vi og snakkede om, hvordan jeg dog skulde faa fat i det Legat, som jeg havde søgt i saa mange Aar. »Du skulde gaa til Kongen,« siger saa Rasmus. »Det var da ikke saa farligt at tage den Tur til København, selv om du ikke fik noget ud af den.« — Og Mor gav mig ikke Ro, før jeg tog af Sted, og den Tur lønnede sig, for Kongen....«

Søren hørte ikke mere efter, han havde faaet en Idé — Kongen! Kunde nogen hjælpe ham, maatte det være Kongen!

Søren grundede længe over, hvordan han skulde bære sig ad med at komme til København for at tale med Kongen.

Spørge Mester om det — nej, han vilde le ad ham og forbyde ham at tage af Sted. Og Søren følte, at selv om Mester sagde nej — *maatte* han alligevel af Sted.

Efter at have tænkt en Stund over Sagen tog Søren den Afgørelse at gaa næste Morgen. Det var Søndag og Fridag. Stod han meget tidlig op, kunde slippe bort, uden at nogen lagde Mærke til det.

Hvad han skulde gøre, naar han naaede til København, hvor han ikke kendte Vej eller Mennesker, ofrede Drengen ikke en eneste Tanke.

Rask sprang han ned og løb hjem.

Søren sov oppe paa et lille Loftsrum, og her havde han ogsaa sine Klæder og et Par Smaating fra Hjemmet.

Først tog han en lille Sparebøsse frem og talte dens Indhold, der omtrent var 3 Kroner, som han havde faaet i Drikkepenge af Kunder, han bragte Fodtøj til. Pengene lagde han i en gammel Pung, tog Søndagstøjet frem og stak tillige nogle af sine Tegninger i Trøjelommen. Saa var han rede til Færden, lagde sig derefter paa Sengen og faldt i en urolig Søvn.

Da Drengen vaagnede, var det begyndt at dages. Hurtig trak han i Klæderne, listede sig ned ad Trappen og kom ud af Døren, uden at nogen havde hørt ham.

Rask gik han frem ad Vejen. Solen var ved at staa op, det var en herlig Majmorgen, og Søren gik frejdig fremad, han var fuld af Haab om et godt Udfald af Turen.

Engang imellem tænkte han dog paa, hvad Mester vilde sige til, at han var gaaet uden at spørge om Lov. I Grunden havde han altid været god imod ham. Det var ogsaa dumt, at den ustyrlige Lyst til at blive Maler var kommet over ham, saa han ikke kunde finde sig i at udføre det Haandværk, som Mester Jørgensen vilde lære ham.

Da Søren havde gaaet et Par Timer, blev han sulten og gik ind i et Hus ved Vejen, hvor han spurgte, om han kunde købe noget Brød og Mælk.

»Du er tidlig paa Benene,« sagde Manden, der lukkede op. »Hvor skal du hen?«

»Jeg skal til Hovedstaden,« svarede Søren.

»Naa, du skal vel mere dig lidt hos Familien,« mente Konen, som var

kommet ind i Stuen med en stor Kande Mælk. »Sæt dig ved Bordet, saa skal du faa noget at spise. Og du skal saamænd ikke betale en Øre. Det er da ogsaa en farlig lang Vej, du har taget dig for at gaa.«

Søren spiste med Graadighed de tykke Stykker Rugbrød med Smør og Ost, som Konen satte for ham, og drak et Par Kopper Mælk til.

Da han var mæt, tog han Pungen frem for at betale, men Manden gjorde en afværgende Bevægelse.

»Nej, nej, vi har jo sagt, du skal ikke betale. Behold dine Skillinger, min Knøs, det var ilde, om vi ikke kunde give dig et Maaltid Mad uden Penge.«

Søren takkede de venlige Folk mange Gange og gik saa videre. Længe gik han, til han var helt træt. Saa lagde han sig under et Træ paa Marken og sov fast i flere Timer. Forfrisket gik han derefter videre, til han naaede en af de Byer, som Banen løber forbi. Der fik han sig Mælk og Brød hos en Bager og travede saa videre.

Hen imod Aften naaede han Fasankirkegaarden og Zoologisk Have. Søren saa gennem Tremmeporten ind paa Gravene — nej da, her laa nok alle Københavnerne jordet — sikken Masse Grave — det var rigtignok andet end Roskilde Kirkegaard — og nu kom han til en stor, hvid Bygning — aah, der boede vel Kongen!

Der kom et Par pyntede Smaapiger hen ad Vejen, og Søren spurgte dem, om det var Kongens Slot, og om han kunde komme ind til ham.

De to Pigebørn lo ham op i Ansigtet.

»Det er jo Frederiksberg Slot — der bor kun Soldater.«

»Jamen Kongen —«

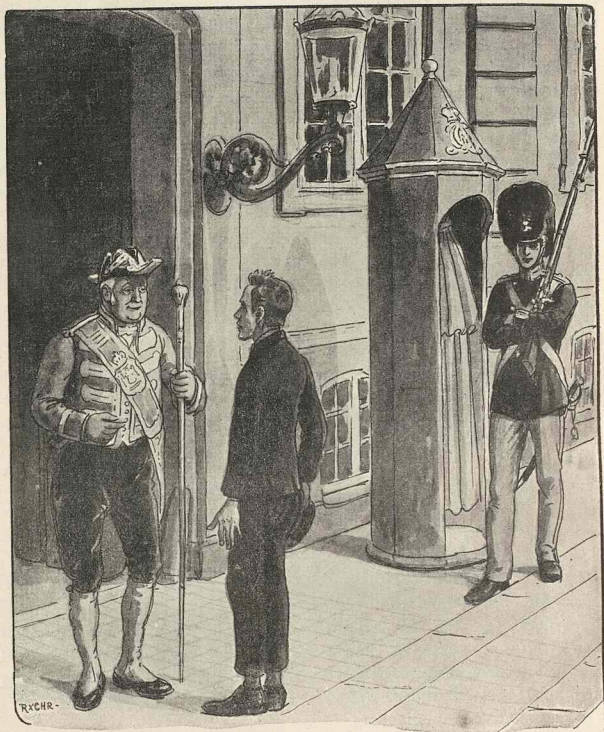
»Han bor paa Amalienborg — det er i den anden Ende af Byen.«

»Aah!« Søren var skuffet, men tabte dog ikke Modet.

Videre gik Turen. En fast Villie gør Underværker, og Søren *vilde* til Kongen — han spurgte sig frem — fik i Regelen venlige Svar — saa med Forbavelse paa Mennesker, Sporvogne, Huse, Kirker — men holdt stadig sit Maal fast — og *naaede det*.

Han stod ved Amalienborg.

Sørens Hjerter slog atter stærkere — nu gik det først op for ham, hvad for et Vovestykke, han havde indladt sig paa — gaa lige til Kongen — han, den fattige Dreng! Det svimlede for ham, træt og sulten, som han var. Men han samlede sig, nu fik det briste eller bære.

Han saa sig lidt om. Der var flere Slotte paa Pladsen, fine var de alle, men hvad for et boede Kongen i?

Ved to af dem stod paa hver Side af Porten en Soldat med Gevær i

Armen og løjerlig, laadden Tingest paa Hovedet. Søren gik til den første Port og spurgte Vagten:

»Hvor bor Kongen?»

»Derovre,« svarede Skildvagten, og Drengen styrede over mod den anden Side af Torvet. En Mand i en fin, rød Dragt og trekantet Hat paa Hovedet kom i det samme ud af Porten. Aah, der var Kongen — ja, det maatte være ham selv, saa fin kunde da ingen anden være klædt!

Søren stod stille, han vovede ikke at sige noget — han *saa* bare!

»Søger du nogen, min Dreng?» spurgte Manden i en venlig Tone.

»Ja — jeg — er De Kongen?» stammede Søren.

Manden lo. »Nej, nej, er det Kongen, du vil tale med, maa du komme igen i Morgen Klokken 10.«

Slukøret stod Søren og saa efter ham. Det er altsaa *ikke* Kongen.

Hvad skulde han nu gøre?

Han havde tænkt sig straks at kunne faa talt med Kongen og gaa tilbage samme Aften, saa vilde han være hjemme om Morgen og maaske ikke faa Skænd af Mester. Men nu skulde han vente til næste Dag — for han gik *ikke* hjem uden at have talt med Kongen!

Mismodig drev han bort uden at lægge Mærke til Vejen. Snart var han paa en bred Gade med Træer og Bænke.

Han satte sig ned og saa paa alle de pyntede Folk, der gik forbi ham. Nu Spændingen var forbi, følte han atter Trætheden og en nagende Sult.

Naa, det gik ikke an at tage Hovedet. Mad kunde han vel faa, maaske ogsaa et Sted at sove, ellers kunde han da sidde paa en Bænk i den lune Majnat. Frøs han, maatte han spadsere lidt imellem for at holde Varmen.

Det tog paa at mørkne. Søren rejste sig og gik ned ad Gaden. Paa Vejen kom han til en Kælder, hvor Døren stod aaben. En liflig Duft slog ham i Møde, og han saa, at der sad nogle Folk og spiste. Tænderne løb i Vand paa ham.

Dristig gik han ned og spurgte Manden, der kom hen til ham, om han kunde faa noget at spise.

»Javist kan du det, du er vel kommet for sent og kan ikke naa ud til Skibet. Men vær bare ikke forknyt. Du skal faa baade Mad og Husly i Nat. Men du har vel Penge?»

»Ja, jeg har over to Kroner,« svarede Søren.

»Godt, saa skal jeg nok sørge for dig, min Dreng,« sagde Værten venlig. »Du kan give mig 50 Øre for Maden og 50 Øre for Natteleje, men Pengene forud.«

Søren gav Værten, hvad denne havde krævet, og satte sig derpaa ved et Bord.

Kort efter blev der bragt ham en Portion Lobeskovs samt en stor Kop Kaffe med et Par Stykker Smørrebrød til. Hvor det smagte efter den lange Tur!

Da Søren var færdig med at spise, kom Værten hen til ham.

»Kom saa, det er bedst, du gaar til Køjs med det samme, min Dreng!«

Han fulgte Værten ned ad en lang Gang til et lille Rum. Der var kun Plads til en Seng og en Stol, men Søren var glad for det. Hvor Folk dog var gode i den store By, tænkte han, idet han sov ind.

Tidlig om Morgenen vækkede Værten ham.

»Nu maa du op, ellers kommer du igen for sent til at naa om Bord.«

Værten mente, at Søren var Skibsdreng og spurgte ham ikke, hvor han skulde hen. Søren forstod ham ikke og vilde ikke spørge.

I en Fart var han klædt paa og havde drukket den Kaffe, der blev sat til ham. Paa Uret i Stuen saa han, at Klokken kun var seks, der var endnu lang Tid, til han kunde faa Kongen i Tale.

Søren gik ned til Kvæsthusbroen og morede sig over at se den travle Færden ved Skibene. Af og til spurgte han en Drager om, hvor mange Klokken var.

Endelig var Tiden naaet, og Søren gik til Slottet. Han stod lidt ved Porten, hvor han om Aftenen havde talt med Svejtseren. Da flere Herrer gik ind, tog han Mod til sig og fulgte rask efter dem op ad Trappen. Nu stod han foran to flotte Herrer i røde Frakker. Den ene kom hen til ham. Mon det var Kongen?

»Hvorhen, lille Ven?« spurgte han.

»Jeg vilde gerne tale med Kongen,« svarede Søren.

»Vil du tale med Kongen?« gentog Lakajen. »Ja, du faar vel have Lov at gaa ind, sæt dig ved Døren.«

Det var altsaa *heller ikke* Kongen.

Søren gik ind ad Døren, som den fine Mand aabnede for ham.

Han blev maalløs staaende indenfor. Saa stor en Sal havde han aldrig været i, den var næsten lige saa stor som Kirken hjemme. Og saa

fint der var! Han turde knap nok sætte sig paa en af Stolene, som der var blevet sagt.

Der var en Mængde Mennesker, nogle sad ned, andre stod op. Midt paa Gulvet var der et stort Bord, ved det stod en Mand i Uniform, og efter som Folk gik hen til ham, skrev han i en Bog. Det var Kongens Adjudant. En lille, bredvoksen, ældre Herre gik omkring og talte med de tilstedeværende. Nu kom han hen til Søren.

»Hvad vil du, min unge Ven?« spurgte han venlig.

»Tale med Kongen,« svarede Drengen benauet.

»Hvor kommer du fra, og hvad hedder du?« spurgte den venlige Herre videre.

»Jeg bor i Himmeløvej ved Roskilde og hedder Søren Peter Adolf Jensen.«

»Jeg er Kongens Kabinetssekretær,« blev Herren ved, »og før du kan komme ind til Kongen, maa du sige mig, hvad du ønsker, Majestæten skal gøre for dig.«

»Jeg vil kun bede Kongen hjælpe mig til at blive Kunstmaler,« svarede Søren sagte.

»Kunstmaler! Hvor er du kommet paa en saa urimelig Idé?« spurgte Sekretæren lidt barsk.

»Det er da ikke urimeligt,« svarede Søren, mens Taarerne steg ham i Øjnene.

»Kan du tegne, Dreng?«

Søren trak sine Tegninger frem og gav Sekretæren dem.

»Har du virkelig selv tegnet det?« spurgte han strengt og saa gennemtrængende paa Drengen.

»Ja,« svarede Søren uden at slaa Øjnene ned.

»Hm, ja, vi faar at se. Sæt dig nu hen og vent, til jeg kalder paa dig. Dine Tegninger beholder jeg.« Dermed forlod Kabinetssekretæren ham.

Søren satte sig og ventede taalmodig. Den ene efter den anden gik ind ad Døren til Kongen og kom atter ud, men der var stadig mange endnu, som ventede.

Med eet hørtes der en dejlig Musik. De fleste gik til Vinduerne, Søren vovede sig ogsaa derhen. Nede paa Pladsen gik en Del Folk, som lignede Skildvagterne. Det var Garden, der hentede Fanen, blev der sagt.

Nu hørtes stærke taktfaste Skridt uden for Salen — med eet fløj Dø-

rene op, og ind traadte to stolte Gardister. De marcherede lige hen til Adjutantens Bord, slog Hælene sammen og førte Haanden til Huen, mens først den ene, saa den anden sagde: »Afløsning!»

»Vell« svarede Adjunkten.

Saa omkring og ud igen.

Naa da, hvor Søren stirrede — det var et helt Eventyr, syntes han.

Kort efter kom Sekretæren sammen med en anden Herre hen til Drengen.

»Her er den Fyr, hvis Tegninger jeg gav Dem, Hr. Professor,« sagde han.

Herren, der blev kaldt Professor, holdt Sørens Tegninger i Haanden.

Efter nogle Spørgsmaal fortalte Drengen sit korte Levnedsløb og endte med Gengivelsen af den Samtale, han havde hørt, og som havde givet ham Tanken om at søge Hjælp hos Kongen.

Professoren saa lidt paa Sørens Tegninger. Saa ytrede han:

»Der er et ualmindeligt Talent, og faar han en ordentlig Undervisning, bliver han nok til noget. Jeg skal tale hans Sag hos Majestæten.«

»Vil Professoren tage sig af dig, faar du maaske dit Ønske opfyldt,« sagde Sekretæren og klappede Søren paa Skulderen.

I det samme blev Professoren kaldt ind til Kongen.

Søren ventede atter taalmodig og udmalede sig i Tankerne, hvor mange dejlige Billeder han vilde udføre, dersom han virkelig fik Lov til at tegne og male, saa meget han lystede.

Han blev vakt af sine Drømme ved Kabinetssekretærens Ord:

»Kom herhen, min Dreng, nu faar du straks Lov til at komme ind til Kongen.«

Søren gik hen til den lille Gang, hvor de ventede, som skulde ind.

Tænk, han var ved Maalet!

Bag ved den lukkede Dør stod Majestæten selv, Landets høje Konge, og ham skulde Søren ind til — se ham — tale med ham, han, Søren Peter Adolf Jensen fra Himmelølv skulde tale med selve Danmarks Konge!

Hvor turde han dog vove sig paa hele dette Eventyr? — Benene rystede under den ellers saa modige Dreng, og han støttede sig tungt til Væggen.

Han vilde bede til Vorherre, men fandt ingen Ord — kun lød det i hans Sjæl: Hjælp — hjælp! Det gjaldt jo hele hans Livs Lykke.

Da skræmmedes han med eet ved at høre Sekretærens Røst:

»Naa, lille Ven, pas nu paa, naar Professoren kalder.«

Søren rettede sig — nu ingen Svagthed. Han bed Tænderne sammen og stod rank som et Lys.

Saa blev Døren aabnet, Professoren vinkede til ham, og han traadte ind — *ind til Kongen!*

Søren følte sig lige saa højtidelig til Mode, som da Præsten paa Konfirmationsdagen udtalte Velsignelsen over ham.

Der stod den gamle Kong Kristian rank og spændstig ved et Bord.

Søren bukkede saa dybt, at han var lige ved at gaa paa Næsen. Kongen saa venligt paa ham.

»Naa, det er dig, der hedder Søren — hvad mere?« spurgte Majestæten.

Søren sank ligesom en Klump, der havde sat sig fast i Halsen. Saa hviskede han: »Søren Peter Adolf Jensen.«

»Og du vil være Maler?«

»Ja, det vil jeg,« udbød Søren af fuldt Hjerte.

Kongen smilede. »Ja, min Dreng,« vedblev han. »Professoren siger, at du har et sjældent Talent og kan naa dit Maal. Men samtidig maa du lære en hel Mængde, som selvfølgelig mangler i dine Skolekundskaber. Professoren har tilbudt at vejlede dig. Du skal faa frit Ophold og Undervisning her i Byen, dersom du virkelig har Evne som Lyst til at blive Kunstmaler. Lad mig se, du gør dig Umage.«

»Ja, ja, det lover jeg,« udbød Søren. »Aah, saa har Vorherre hørt min Bøn! Aah, Tak! Tak — aah, hvor er jeg glad!«

»Vorherre være med dig, min Dreng,« sagde Kongen bevæget, »saa du kan blive til noget og gøre gamle Danmark Ære.«

— — —

Søren skuffede ikke Professorens gode Tro til hans Evner. Nemme havde han, og flittig som en Bi var han.

Seks Aar efter stod Søren atter i Kongens Venteværelse, stod der som en fint klædt, ung Kunstner. Han havde faaet Akademiets Guldmedaille og »Rejsestipendium« — det vil sige Penge til at rejse ud i den vide Verden for. Til Italien skulde han, se de store, navnkundige Kunstneres Arbejder og lære af dem.

Men før han tog bort, maatte han takke den gode, gamle Konge, der havde hjulpet ham til at naa det store, inderligt ønskede Maal.

EN NØDDETUR

(Tegning af Ingeborg Hyldahl).

Et Par Dage før Oktoberferien stod Agnes Holm og Hilda Svendsen paa Banegaarden i København for at tage imod Anna Margrete, en lille Gaardmandsdatter fra Fyen. De havde tilbragt Sommerferien i hendes Hjem og længe glædet sig til den Tid, da hun skulde gæste sin Moster, saa de kunde faa Lov at vise hende Hovedstadens Museer og andre Herligheder. De to Pigebørn spejdede forventningsfuldt langs Rækken af de rejsende, der kom ud.

Naa, der kom hun endelig sammen med en Dame, som formodentlig var hendes Moster.

»God Aften, Anna Margrete, velkommen,« raabte de hende i Møde.

»God Aften, god Aften, hvor er her dog mange Mennesker, jeg var saa bange for at blive skilt fra Moster Johanne,« sagde den lille Landbrugspige helt forvirret.

»I er formodentlig Anna Margretes Veninder fra Sommerferien, som min Søster har skrevet om,« sagde Mosteren venligt. »Det var pænt af jer at komme og tage imod hende. Anna Margrete har jo ikke været i København før, saa det er alt sammen nyt for hende.«

»Naar vi om to Dage faar Ferie, gaar vi rundt med dig,« sagde Agnes, »du kan tro, vi skal more os, Anna Margrete!«

»Jeg er glad for, at I to vil vise hende rundt.« ytrede Mosteren, »for jeg kan ikke saa godt holde ud dertil, som I Børn. Kom op til os, saa meget I har Tid og Lyst.«

Fru Andersen, Anna Margretes Moster, var gift med en Styrmand, der ofte var paa lange Ture, og da der ingen Børn var, havde hun megen Tid tilovers og syede Kjoler for et større Magasin.

De første Ferie dage gik de tre Pigebørn fra det ene Museum til det andet, og naar Anna Margrete om Eftermiddagen kom hjem, var hun hen-

rykt over alle de smukke og sjældne Ting, hun havde set, men saa træt, at hendes Moster sagde, hun maatte lægge sig paa Sofaen. Det var jo noget andet end at løbe rundt ude paa Landet.

Den tredje Dag var en Søndag, og da vilde Moster Johanne selv tage med Søsterdatteren til Roskilde. De skulde gæste Anna Margretes anden Moster, der var gift med en Købmand. Da Agnes og Hilda aldrig havde været i Roskilde, indbød Moster Johanne dem til at tage med, og Pigebørnene var naturligvis henrykte.

»Saa faar vi Domkirken at se,« jublede Agnes.

»Og det morsomme Urværk med Kirsten Kimer, Per Døver og Sankt

Jørgen og Dragen, som Frøken Hansen forleden fortalte os om,« fortsatte Hilda.

Om Søndagen var det straalende Solskin, og tidlig om Morgenen kørte Fru Andersen af Sted med Børnene.

Paa Bane-

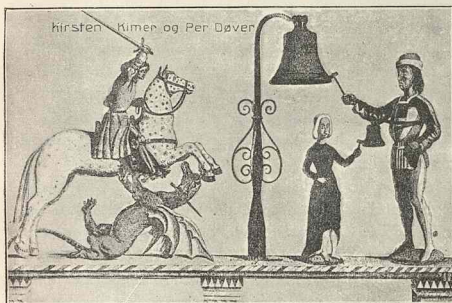
gaarden i Roskilde tog den anden Moster og hendes Mand imod dem, og paa Vejen hjem stødte deres to Sønner, den fjortenaarige Halvor og den tolv Aar gamle Erik til dem.

Efter Frokosten foreslog Forældrene, at Drengene skulde gaa hen i Domkirken med Pigebørnene. Det var de meget villige til, og alle fem skyndte sig af Sted.

Da de kom til Kirken, var Klokken nær tolv; de stillede sig straks over for Urværket og stirrede forventningsfulde op paa det.

Nu kom Øjeblikket. Dragen for hvæsende frem foran Sankt Jørgens Hest, og i samme Øjeblik slog Per Døver de tolv Slag, mens Kirsten Kimer drejede Hovedet i Takt til Slagene.

Pigebørnene lyttede aandeløse.

Kirsten Kimer og Per Døver

»Men hvad var det for en underlig Tuden som af en Automobil?» spurgte Agnes.

»En Automobil,« gentog Halvor. »Det var jo Dragens Hvæsen, da den for op mod Sankt Jørgen.«

»Aah, hvor det var højtideligt!« sagde Anna Margrete, idet hun trak Vejret dybt.

Derefter førte Drengene deres Gæster rundt i Kirken og viste dem Kristian den Femtes Kapel, Dronning Margretes pragtfulde Kiste og Billederne af Danmarks gamle, kendte Præster.

»Lad os saa komme af Sted,« sagde Halvor til sidst, »vi maa ud i Boserup Skov og plukke Nødder. Jeg sagde det til Mor, inden vi gik, saa de venter ikke med Middagsmaden, men sætter hen til os!«

»Aah, ja, det vilde være morsomt at faa en hel Masse Nødder med hjem,« mente Agnes opildnet.

Under livlig Snak gik Vejen hurtigt for Børnene, og inden en Time var de i fuldt Arbejde med Nøddeplukning. Pigebørnene var saa ivrige, at de ikke ænsede et Par andre Drenge, som var kommet til og stod og snakkede med Halvor og Erik.

De ny ankomne fortalte, de havde hørt sige, der skulde findes nogle sjældne Svampe paa den anden Side af Indhegningen, som de vilde søge efter. Erik og Halvor fik Lyst til at være med og glemte derover, at de skulde passe paa Pigebørnene.

Da Anna Margrete og hendes Veninder havde plukket saa mange Nødder, som de kunde føre med sig, lagde de først Mærke til, at Drengene var borte.

Da Pigebørnene havde kaldt flere Gange uden at faa Svar, bestemte de at gaa tilbage alene.

»Denne Vej kom vi ind,« sagde Agnes, idet hun fulgte en Sti til højre. Anna Margrete gik lidt bagefter, men udbrød saa:

»Nej, det er ikke den rette Vej.«

Dermed vendte hun om og gik ind paa en Sti til venstre.

Hilda og Agnes fulgte hende. Anna Margrete var den mest rolige af dem. Barnet fra Landet havde en god Stedsans, noget, de to andre fuldstændig manglede.

Det varede ikke længe, før de stod paa den brede Hovedvej gennem Skoven, og Anna Margrete mente sikkert, det var den rigtige Retning mod Byen, hun slog ind paa.

Noget borte saa de en stor Knøs komme cyklende imod dem.

Nu var han lige ved dem og sagtnede Farten.

»Er det Vejen til Roskilde?« spurgte Anna Margrete.

»Nej, det er netop lige den modsatte Vej, lille Frøken,« svarede den anden, en pæn klædt ung Fyr, idet han sprang af Cyklen.

»Skal de unge Damer til Roskilde?« spurgte han.

»Ja,« tog Hilda Ordet, »vi har været ude at plukke Nødder, men er faret vild.«

»Nu skal jeg vise Dem en Genvej, som er meget hurtigere,« sagde det unge Menneske, idet han saa vist paa Anna Margrete, »følg bare efter.«

Rask fulgte Hilda og Agnes den fremmede, mens Anna Margrete kom nogle Skridt bagefter. Hun kunde ikke faa i sit Hoved, at det var den rette Vej, de nu gik.

Imidlertid førte Knøsen dem ad nogle bugtede Stier og standsede saa paa en aaben Plads.

»Se nu, mine unge Damer, naar De nu gaar ad den lille Sti til højre, kommer De ud paa den rigtige Landevej og har saa kun et Kvarters Vej til Roskilde. Men,« blev han ved henvendt til Anna Margrete, »du er jo ved at tabe din Medaillon, Baandet er gaaet op, nu skal jeg hjælpe dig.«

Dermed tog han fat i den Medaillon, Anna Margrete havde om Halsen og slyngede den langt bort.

»Se nu, om du kan finde den,« sagde Fyren leende, »far vel og Lykke paa Rejsen!«

Han sprang op paa Cyklen og jog af Sted.

»Aah, min Medaillon, min Medaillon,« hulkede Anna Margrete.

»Den stygge Knægt,« sagde Agnes halvt i Graad.

»Uf, saadan en Lømmel,« skændte Hilda. »Men du skal ikke græde, Anna Margrete, nu hjælpes vi ad med at søge, saa finder vi nok Medaillon.«

Endelig fandt Pigebørnene Smykket, men Kapslen var sprunget op, og det Billede af hendes Moder, der sad indeni, havde faaet nogle fæle Mærker.

»Hvor kunde han nænne det!« klagede Anna Margrete.

Børnene slog nu ind paa den Sti, det unge Menneske havde vist dem, men den førte kun i en Rundkreds, og de kom tilbage paa det samme Sted.

Trætte og fortvivlede satte de sig ned paa Jorden. Det var nu gaaet

op for dem, at den slemme Fyr havde holdt dem for Nar og vist dem en gal Vej.

»Mon Drengene ikke vil søge efter os,« sukkede Hilda.

En Stund sad de tre Smaapiger stille, grædende.

»Der er nogen, som kalder,« udbrød Hilda med eet.

»Det er nok Drengene, vi svarer dem,« sagde Agnes glad.

Pigebørnene raabte nu saa højt de kunde:

»Her — her! Hallo — her!«

Et Øjeblik efter lød Svaret: »Hjælp mig, hjælp mig!«

Pigebørnene klyngede sig rædde sammen.

»Det er vist en, som er syg,« mente Hilda.

»Hvad skal vi gøre,« spurgte Agnes rystende af Angst.

»Se, om vi paa nogen Maade kan hjælpe,« sagde Anna Margrete fast.

»Det er vor Pligt at hjælpe vor Næste.«

Agnes og Hilda saa forbavset paa Veninden, som i Øjeblikket havde glemt deres egen, trøstesløse Stilling.

»Hvor er De? Nu kommer vi!« raabte Anna Margrete.

»Her, her, aah kom og hjælp mig,« lød Svaret.

Pigebørnene løb nu i Retning af Lyden og kom kort efter ud til Landevejen. Her saa de et Menneske ligge under en Cykle. Fra hans Pande fløde en smal Stribe Blod.

»Det er ham, det er den fæle Lømmel, som ledte os vild,« udbrød Hilda.

»Lad os gaa vor Vej; ham hjælper vi ikke,« sagde Agnes.

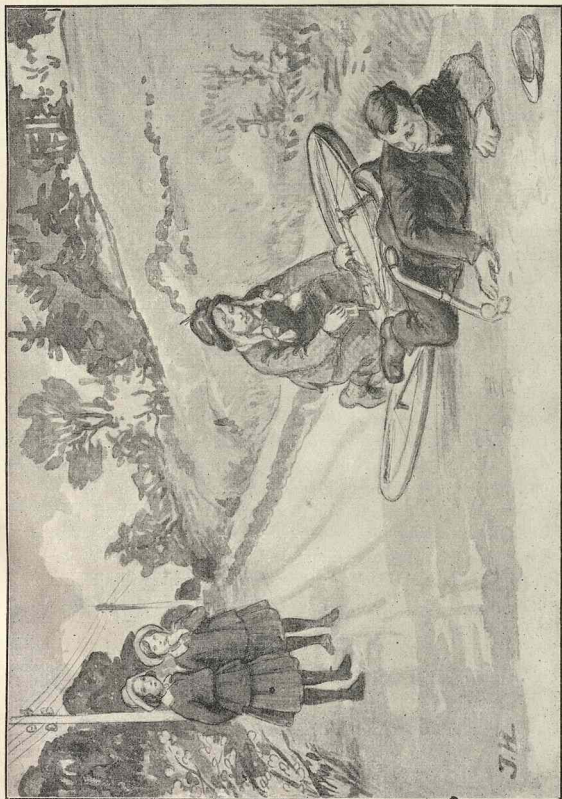
Anna Margrete saa et Øjeblik paa den faldne. Saa svarede hun:

»Jo, jeg vil alligevel hjælpe ham, jeg vil ikke være ond, som han, og maaske kan han forbedre sig.«

»Hvordan er De kommet til Skade, hvad kan jeg gøre for Dem,« spurgte hun venlig og lagde sig paa Knæ ved Siden af det unge Menneske.

»Aah, min Cykle er vist gaaet i Stykker, for lige med eet faldt jeg af. I Faldet slog jeg Panden mod en Sten, og der er ogsaa noget galt med min ene Fod, men bliver Cyklen taget bort, saa kan jeg nok rejse mig op,« svarede den tilskadekomne med mat Stemme.

»Kom og hjælp mig,« sagde Anna Margrete til de to andre.

»Nej, saamænd om vi vil, lad ham passe sig selv,« svarede Hilda og Agnes i Munden paa hinanden.

»Naa, ja ja, saa kan jeg maaske alene.«

Dermed tog Anna Margrete rask fat i Cyklen, og et Øjeblik efter var ogsaa den faldne ved hendes Hjælp kommet paa Benene.

Neppe havde den unge Fyr set nøjere paa sin Hjælperske, før han udbød:

»Men det var jo dig, jeg i Kaadhed rev Medaillon fra og tilmed ledte vild! Og nu hjælper du mig, skønt jeg gjorde dig Fortræd?«

»Lad mig forbinde Dem,« svarede Anna Margrete kort. Dermed lagde hun sit helt rene Lommetørklæde sammen og bandt det fast om den saaredes Pande.

»Kan De gaa?« spurgte hun.

»Ja, vil du støtte mig lidt, kan jeg maaske, skønt jeg er øm alle Steder. Min Fod gør vældig ondt.«

»Anna Margrete, Agnes, Hilda!« lød det inde fra Skoven.

»Det er Drengene,« jublede Agnes og Hilda. »Her er vi! Her er vi,« raabte de begge.

Kort efter kom Drengene til Syne.

»Hvor har I dog været henne?« raabte Erik. »Vi glemte jer rigtignok, men da vi saa kaldte, fik vi ikke noget Svar og har længe søgt efter jer. — Men hvad er det, et saaret Menneske, hvad er der sket?«

»Jo,« svarede Anna Margrete med et advarende Blik til Veninderne. »Da I ikke svarede paa vores Raab, prøvede vi selv at finde Vej, og saa traf vi denne Stakkel liggende hjælpeløs paa Vejen. Kan en af jer nu ikke faa fat paa en Mand og en Vogn, saa han kan komme til sit Hjem?«

»Jo, det kan jeg, der er ikke langt til Jørgen Hansen, og han vil nok køre,« mente den ene af Fætterens Kammerater.

»Nu løber jeg efter ham, saa kan Erik og Halvor gaa hjem med jer, og Hans blive hos den saarede, til Vognen kommer,« vedblev han.

»Ja, vi maa skynde os hjem,« ytrede Halvor, »kom bare alle tre.«

»Far vel og Tak,« sagde den unge Fyr til Anna Margrete, »du er en god Pige, hvad hedder du?«

»Anna Margrete Brunsbjerg.«

»Det Navn skal jeg aldrig glemme,« sagde den unge Knøs stille.

»Men Anna Margrete, vil du ikke fortælle, at han snappede din Medaillon og førte os vild?« spurgte Agnes, saa snart de begyndte at gaa.

»Nej,« svarede Anna Margrete bestemt. »Jeg fandt min Medaillon, og han har faaet Straf nok for sin stygge Handling ved Faldet. Saa taler vi ikke mere om *det*.«

Da Børnene kom hjem, blev de modtaget med stor Glæde. Moster Johanne havde længe været ængstelig for sine Pigebørn, skønt hendes Svoger gentagne Gange havde forsikret hende om, at Drengene var godt kendt og nok passede paa dem.

Paa Hjemturen til København fortalte Agnes, hvad der var hændet, og hun og Hilda var i lige høj Grad stolte af deres Venindes Opførsel.

»Ja, det var rigtig kønt gjort af Anna Margrete,« svarede Mosteren og klappede hende paa Kinden.

Mandagen var Agnes og Hildas sidste Ferie dag, men efter den havde de endnu nogle fornøjelige Aftener sammen med Anna Margrete, inden hun rejste.

— Herefter kom Agnes og Hilda hver Sommer til Gaardejerens, og om Efteraaret rejste Anna Margrete til København og gæstede sin Moster. — — —

En halv Snes Aar gik. Anna Margrete var nu bleven voksen Pige, som var sin Moder en flink Hjælperske i Huset. Men hun havde tillige Lyst til at lære noget, og Forældrene mente, det var bedst at sende hende paa en Højskole.

Den første Dag, da den unge Lærer Emil Vange hørte hendes Navn, lagde hun Mærke til, at det ligesom gav et Sæt i ham, og han saa saa underligt paa hende, men efter som Dagene gik, mærkede man paa Højskolen, at de to syntes særlig godt om hinanden, og da Anna Margrete rejste hjem, var hun Emil Vanges trolovede Brud.

Men den Dag, han bad hende blive sin Hustru, sagde han:

»En Ting endnu skal du vide: Du er Skyld i, at jeg er naaet til det, jeg nu er. Kan du ikke huske en Dag i Boserup Skov, hvor du og dine Veninder traf en slem Knægt, der ledte jer vild?«

Og da Anna Margrete udbrød: »Jo, jo, det husker jeg godt,« vedblev han:

»Knægten, det var mig, men din Venlighed, din Hjælpsomhed mod den, der havde handlet saa stygt imod jer, gav mig noget at tænke paa, kan du tro, og saa det, at du ikke anklagede mig for de andre. Jeg sagde til mig selv, at saadan som *du* handlede, burde man handle, og jeg har siden forsøgt paa at leve derefter.«

TO VENNER

For en Del Aar siden laa der i Shanghais Havn blandt mange andre Skibe et dansk, der hed »Anna Marie«.

Det var paa anden Dag, efter at det var løbet i Havnen, og der var arbejdet med fuld Kraft paa Udlosningen. Nu var det Fyraften, og paa Skibene var alt Arbejde hørt op. Mange Steder sad Officerer og Mandskab i det dejlige stille Vejr paa Dækket, rygende og snakkende.

Paa »Anna Marie« var hele Mandskabet gaaet i Land, kun den yngste af Mandskabet, Skibsdrengen Ejvind, var om Bord for at holde Vagt. Han sad paa en Luge, og det brune, krøllede Hoved var bøjet over et Stykke Skrivepapir, mens Haanden hurtig gled frem og tilbage. Hans Kinder var røde af Iver, da han med straalende Øjne læste det skrevne igennem. Det var et Brev til hans Moder, der boede i Helsingør. Hun var Enke efter en Lærer og havde kun nødig givet efter for sin ældste Søns brændende Ønske om at komme til Søs.

Ejvind havde sikkert lovet sin Moder fra hver Havn at skrive til hende om alt, hvad han oplevede, og han havde trolig holdt sit Løfte. Moderen var for ham det kærester i Verden, og at tale med hende i Brevene hjalp saa godt paa Længselen efter Hjemmet. Han vidste jo, at Moderens Tanker og Bøn fulgte ham til de fjerne Steder.

Der lød en Fløjten tæt ved ham. Han løftede Hovedet og saa lige over for sig paa en svensk Brig, der samme Dag var kommet ind i Havnen, en lyshaaret Dreng. Han spyttede langt ud som en gammel Matros og spurgte med det for danske Øren syngende svenske Tonefald:

»Hej, du Gosse, er du Skibsdreng paa det store Fartøj?«

Ejvind nikkede og svarede venligt:

»Ja vel, det er jeg! Og du?«

»Jeg er Skibsdreng her paa Briggen »Søormen«. Og hvad hedder du?«

»Jeg hedder Ejvind, — Ejvind Storm, og er fra Danmark.«

»Og jeg hedder Johan Lundgren og er fra Malmø. Glæder mig meget at lære dig at kende!«

Den lille Svensker gjorde saa dybt et Buk, at han kom ud af Ligevægt, snublede og var ved at falde forover. Det saa komisk ud, og Ejvind lo af fuld Hals. Johan blev dog ikke stødt over den andens Muntherhed, men klatrede selv leende over Briggens Ræling.

Kort efter stod han paa »Anna Marie«s Dæk ved Siden af Ejvind.

»Naa, her har du mig.« Han trykkede Ejvind saa fast i Haanden, at denne var nær ved at skringe af Smerte.

Med Brevskrivningen var det til Ende for i Dag. De to Drengene satte sig paa Lugen og havde snart fortalt hinanden deres Levnedsløb. Johan var en frisk, forvoven Gut, opvokset ved Havnen i Malmø. Hans Fader havde været Havnearbejder, men var død ved et Ulykkestilfælde, da Johan var ti Aar gammel. Efter Faderens Død havde Drengen ført et rigtigt Driverliv, for Moderen maatte gaa paa Arbejde og kunde ikke have Opsyn med Sønnen. Johan blev snart kendt i Gaderne og ved Havnen for sine Spilopper. Man kaldte ham »Tordenskjolds Genfærd«, et Navn, han var meget stolt af. Trods alle gale Streger var Johan dog en god Dreng, som ikke nænnede at gøre en Kat Fortræd, og altid var han en trofast Værner for de mindre Børn, naar de blev overfaldet af de større.

Ejvind mærkede snart, at den svenske Gut var af andet Stof end han selv, at han havde færre Kundskaber og langt fra var velopdragen. Men Johans Aasyn lyste af Lune og Munterhed, og hans Tale var fuld af lystige Indfald, selv om den ikke var fin. Ejvind derimod var en vel oplært Dreng, der kom fra et godt Hjem. I Ejvinds Fortællinger kom der aldrig nogen Ed; hans Tale var venlig, klar og bestemt, og han var en frisk, glad Dreng, en rask lille Søgut, der elskede at færdes paa Havet. Og i Kærlighed til deres Stand mødtes de to Drengene og blev let Venner. —

»Du vil vel gerne være Kaptajn?« spurgte Johan i Samtalens Løb.

»Ja, vist vil jeg det!« svarede Ejvind. »Men det tager Tid, ved du vel. Først blive Matros, og saa — ja, saa gælder det at spare dygtigt; thi et Aar paa Styrmandsskolen koster mange Penge. Men hvis alt gaar godt, haaber jeg en Gang at naa saa vidt!«

»God Lykke!« sagde Johan. »Kaptajn vil jeg ogsaa gerne være, men den Skolegang som voksen Mand — puh, nej!«

Han rystede paa Hovedet, spyttede langt ud og gav sig til at tale om andre Ting.

Drengene kom hver Aften sammen enten paa »Anna Marie« eller paa »Søormen«. Nu og da gik de ogsaa i Land og morede sig over Kineserne med de lange Piske og skæve Øjne. Undertiden købslog de med listige, gule Handelsmænd om smaa Genstande, som de vilde tage med hjem.

Hver Søndag gjorde de en større Udflugt til Lands eller sejlede langs Floden Yangtsekiangs Bredder.

En Aften sad begge Drengene paa »Anna Marie« og saa over paa et tysk Skib, der Aftenen forud var løbet ind i Havnen og havde lagt sig tæt ved Siden af dem. Et ungt Menneske kom op paa Agterdækket og gik, rygende en Cigaret, stolt og selvsikker frem og tilbage. Han var flot udhalet med høje Flipper og en tyk Guldkæde med flere store Signeter hængende ved.

Johan puffede til Ejvind. »Ser du ham,« sagde han dæmpet. »Det var da en løjerlig Flynder.«

De to Venner brød deres Hoved med, hvem den unge Fyr kunde være.

»Aah,« sagde Johan, »han er nok ikke andet end Skibsdreng. Han prajer os nok.«

»Ja, han ser ud, som han havde Lyst til det,« mente Ejvind.

Den anden havde flere Gange kastet et prøvende Blik over til de yngre Dreng, nu blev han staaende ved Rælingen og raabte paa Tysk:

»I er vel Skibsdreng?«

Ejvind havde paa Rejsen pratet Tysk med Kokken, der var fra Hamburg og en venlig, lystig Fyr, som havde taget sig en Del af den nette Dreng, og Johan kunde fra sit Ophold ved Havnen brække lidt baade paa Tysk og Engelsk. Drengene forstod derfor Spørgsmaalet, og Ejvind svarede:

»Ja, vi er begge Skibsdreng, jeg her paa »Anna Marie« og min Ven, Johan Lundgren, paa »Søormen« derovre. Og du?«

Den tiltalte bukkede: »Mit Navn er Fritz von Helmenstrahl. Min Farfar havde et Gods i Holsten, men jeg er født nær ved Apenrade, hvor mine Forældre bor.«

Ejvind for op: »Aabenraa? Hvad for noget? Saa er du jo Sønderjyde. Tal saa Dansk — det maa du jo kunne. Vi andre taler saa daarligt Tysk.«

Fritz bukkede igen og sagde paa Dansk, men med udpræget tysk Tonefald:

»Det er en Fordel at kunne tale flere Sprog flydende, selv om det kun er Dansk. Og da I saa daarligt kan Verdenssproget Tysk, skal jeg gerne tjene jer i at tale Dansk — skønt — det overlader vi ellers til vore Tjenestefolk.«

Der var en saadan Foragt i Fyrens Omtale af det danske Maal, at Ejvind blev blussende rød og heftig sprang op.

»Hvis du haaner gamle Danmark,« udbrød han, »vil jeg ikke snakke et Ord med dig.«

Den anden, der aabenbart nødig vilde give Slip paa de nye Kammeraters Selskab, gjorde en afværgende Bevægelse og sagde i en helt høflig Tone:

»Naa, naa, Kammerat, jeg vilde ikke fornærme dig.«

»Men du er Sønderjyde, og saa er du jo dansk og vil alligevel nødig tale Dansk.«

»Jeg er Slesviger,« sagde den anden, »og da mine Forældre er fra Holsten, kan du ikke forlange, jeg skal være dansksindet.«

Ejvind grundede et Øjeblik. Saa vandt hans Retsfølelse Overhaand.

»Nej, saamænd, det kan du have Ret i. Du er jo opdraget paa Tysk. Men skal vi passiare sammen, maa du holde dig fra at gøre Nar af Danmark, det vil jeg sige dig — for Far har talt saa meget til mig om Sønderjylland. — Helmenstrahl — det var et farligt fint Navn.«

»Ja, jeg er ogsaa af meget fornem Slægt. Min Mor er en født Baronesse von Blumenthal-Krakowitz.«

»Saa — Blomkaal-Krakmandel?« spurgte Johan med et lunt Glimt i Øjet. Tyskeren kastede et vredt Blik til den lille Svensker.

»Hvad er din Stilling om Bord?« faldt Ejvind ind for at aflede en Ordtrætte.

»Hm — ja, jeg er — jeg har været paa Kadetskolen — men jeg —.«

»Naa, du kunde vel ikke følge med og blev saa smidt ud?« spurgte Johan.

Den fremmede agtede ikke paa Johans Ord, men vedblev henvendt til Ejvind:

»Jeg vilde være Officer, men syntes ikke om Kadetskolen, derfor gik jeg fra Tjenesten, og nu er jeg paa dette Skib for at forberede mig til min fremtidige Stilling som Kaptajn. Foreløbig arbejder jeg praktisk — er Kaptajns-Aspirant, og om et Par Aar er jeg ved mine adelige Bekendtskaber sikker paa at føre eget Skib.«

Johan brast i Latter. »Nej, min Gut, den er for tyk! Tror du, vi er Pattebørn med Sut og Flaske, at vi bider paa den Medekrog! Kaptajns-Aspirant? Du kan tage Gift paa, du faar dine Prygl, lige saa godt som vi faar vore.«

Det var dog den forhenværende Kadet, nuværende Kaptajns-Aspirant, for galt. Rasende kastede han sin Cigaret over Rælingen og sagde til Ejvind:

»Deres Kollega synes ikke at være kendt med god Tone. Han vilde have godt af at tage et Kursus i Velopdragenhed, jeg skal give ham Adressen paa en Lærer.«

Med et stift Buk drejede han sig om og gik ned fra Dækket.

Ejvind vendte sig til Johan og foreholdt ham paa en venlig Maade det gale i hans uhøflige Opførsel. Men Kammeraten rystede kun paa Hovedet og brummede:

»Saadan en Vigtigper og Pralhans.«

— Næste Aften viste Fritz von Helmenstrahl sig igen og hoppede over paa »Anna Marie«. Han var lidt mindre kæphøj end den foregaaende Dag og kedede sig øjensynligt ved at være alene. Paa sit eget Skib havde han ingen Venner, og naar han ikke foretrak ene i fuld Puds at gaa i Land, kom han saa de følgende Dage over paa »Anna Marie«. De to Venner var dog ikke synderlig glade for hans Komme, og Johan dydede sig ikke, men kaldte ham altid »Hs. Højhed, Hr. von Blomkaal Krakmandel.«

En Dag saa Johan, at den hovne unge Herre fik en kraftig Ørefigen af Styrmanden. Det gottede ham, og samme Aften spurgte han, hvorledes Kindhesten smagte »Hans Højhed«. Selvfølgelig blev »Højheden« rasende og gik bort, men næste Dag mødte han igen.

— Tiden gik hurtigt for de unge Mennesker, og Dagen nærmede sig, da »Anna Marie« laa klar til at sejle.

En Aften sagde Johan til Ejvind:

»Vi er nu blevet saa godt kendt med hinanden, som om vi var vokset op sammen. Det er Skade, at vi skal skilles og maaske aldrig mere ses. Jeg synes, vi burde hver have et Minde om denne rare Tid, og der er faldet mig noget ind. Skal vi lade os tatovere?«

»Tatovere?« gentog Ejvind.

»Ja, jeg lader Forbogstaverne til dit Navn samt Anker og Aarstal indbrænde paa mit Bryst, og du faar mine Bogstaver. Synes du ikke, det var en prægtig Idé? Naar jeg hver Dag ser disse Tegn, vil du staa lyslevende for mig.«

Johan havde talt sig helt varm og saa bedende paa Vennen.

Ejvind holdt ikke meget af den Skik at lade Arme og Bryst »brodere«,

som Søfolk almindelig sværmer for, men han nænnede ikke at krænke Johan ved et Afslag.

Derfor havde Johan allerede næste Aften et E. S. med Anker og Aarstal over paa sit Bryst og Ejvind et J. L. paa sit.

Da Fritz v. Helmenstrahl hørte om deres Venskabstegn, lo han haanligt:

»Det vil jeg ogsaa have, men det skal være paa en anden Maade,« ytrede han.

Dagen efter viste han dem sit Bryst, prydet med hans eget fulde Navn og en syvtakket Krone. Underneden var der tillige indridset en løjerlig Figur.

»Mit Vaaben!« forklarede han stolt.

»Vaaben? Jeg synes, det ligner et Kaalhoved,« mente Johan. »Er det Rødkaal eller Hvidkaal?«

Den unge Tysker blev højroed af Arrigskab.

»Din fjollede Fyr,« udbroed han. »Du kan selv være et Kaalhoved! Det er jo en Hjelm.«

»Naa saadan,« vedblev Johan, »men de Spidser der — det er da vel Kattehaler?«

»Er du blind, Menneske? Det er jo Straaler rundt om Hjelmen.«

»Naa, et Kaalhoved i Solskin,« sagde den uforbederlige Johan.

... Den sidste Aften var kommet. De to Venner sad stille sammen. Samtalen gik trevent, og de brød tidligt op. Et trofast Haandtryk blev givet til Afsked, og den ellers saa ligeglade Johan kæmpede med de frembrydende Taarer og kunde ikke faa et Ord frem.

»Lev vel, Johan,« sagde Ejvind stille. »Nu maa jeg gaa.« Han syntes, det var lige saa tungt, som da han tog Afsked med sin Moder.

Tidligt næste Morgen gled »Anna Marie« ud af Havnen, og Vennerne vinkede det sidste Farvel til hinanden. Faa Dage efter var »Søormen« ogsaa færdig til Afsejling. Den unge Helmenstrahl stod paa Agterdækket og raabte spydigt efter den bortsejlende Johan:

»Adjø, Hr. Kokkedreng, lykkelig Rejse og glem ikke at øve Dem i pæn Tale og Opførsel.«

»Lev vel, Hr. Kaptajns-Aspirant, og pas godt paa Kaalhovedet og Solstraalerne.«

Tyve Aar var gaaet, og de to Venner havde ikke mødt hinanden siden.

I de første Aar havde de skiftet Breve, men efterhaanden hørte dette op, og de vidste ikke mere hinandens Opholdssted.

....Der sejlede et stort Dampskib over Atlanterhavet til Amerika. Det var en af de første Efteraarsmaaneder, den Tid Amerikanerne vender hjem fra Udflugter hos Slægt og Venner i Europa. Overrejsen gik godt, Vejret var smukt, og Solen skinnede, som var det Sommer. Passagererne opholdt sig derfor paa Dækket, hvor ogsaa en Del større og mindre Børn løb om og morede sig med Leg og Boldspil.

En smuk Dreng med brunt, krøllet Haar var stadig forrest, og hans livlige, muntre Væsen gjorde ham til alles Yndling, ikke mindst Skibets Mandskab. Særlig var han blevet gode Venner med første Styrmænd, et smukt, kraftigt bygget Menneske, hvis solbrændte Aasyn indgød Tillid.

Den tiaarige Henry Browns Forældre var bosiddende i New York. Faderen, der var Chef for et stort Handelshus, var en køn, ung Mand, som slet ikke havde noget af den rige Amerikaners hovmodige Væsen. Naar han gik rundt paa Skibet, havde han altid et venligt Ord til Søfolkene, spurgte ud om deres Rejser og lod til at være godt kendt med Forholdene til Søs.

En Dag, da Henry spillede Bold med nogle af de andre Børn, stod Styrmændene lænet til Rælingen og iagttog dem. Med eet fløj Bolden hen mod det Sted, hvor han stod, og ramte ham i Ansigtet. Styrmændene greb Bolden, før den faldt paa Dækket, og Børnene saa forbløffede paa ham; men Henry traadte rask frem, tog sin Hue af og sagde:

»Undskyld, at Bolden ramte Dem. Vi er meget ked over det. Vil De være saa venlig at give os den tilbage.« Han strakte sin Haand ud for at tage imod Bolden.

»Vær saa god, min Dreng!«

»Henry, kom lidt herhen!« kaldte Faderen i det samme.

Drengen gik, og Styrmændene saa tankefuld efter ham. »Mærkeligt, meget mærkeligt,« mumlede han og gik ind i sit Lukaf. Hvor havde han før set de venlige, brune Øjne? Han kom til at tænke paa sin første Rejse, da han endnu var Skibsdreng og engang laa i Havn et Sted i Kina; dengang han var sammen med sin danske Ven, Ejvind Storm — — ja, det var ham, Drengen mindede om. At han ikke før havde opdaget *det*!

I det samme lød der høje Raab og Tummel oppe paa Dækket, og Styrmændene skyndte sig derop.

»Hvad er der paa Færde?« raabte han til en Matros.

»Mand over Bord,« lød Svaret.

Paa Dækket stod Passagerer og Mandskab i en Klynge. Styrmanden kastede et Blik ud paa Søen og saa Henrys Hoved dukke op over Vandfladen. Man var i Færd med at gøre en Baad los, men i et Nu havde Styrmanden kastet Frakke og Støvler og var sprunget i Søen. Det var kun et Minut siden, Henry var faldet over Bord; men da Skibet skød hurtigt frem, var det allerede kommet et Stykke bort fra Barnet. Den modige Redningsmand naaede snart Henry, der var ved at tabe Kræfterne.

»Mod, Henry!« raabte Styrmanden og fik med det samme fat i hans Trøje. Skibet var langt borte, men Baaden, der var sat i Søen, var nær ved dem, og faa Minutter efter var de begge taget op.

Paa Dækket stod Passagererne og viftede med Hænder og Tørklæder, og et rungende Hurra modtog Redningsmanden, da han atter stod paa Skibets Dæk med Drengen. Alle kappedes om at hjælpe med at bringe Henry til Live igen, mens Styrmanden gik ned i sit Lukaf for at skifte Tøj. — Lidt efter sad han omklædt paa sin Skibskiste. Uldskjorten var aaben, og man saa en blaa Tatoivering: E. S. med Anker og Aarstal.

Der blev banket paa Døren, og Hr. Brown, Henrys Fader, traadte ind. Med glædestraalende Aasyn og udstrakte Hænder gik han hen til Styrmanden. »Jeg kommer for at takke Dem —,« begyndte han, men brød af og stirrede et Øjeblik paa Styrmandens Bryst.

Med et rask Tag krængede han sin Frakke af og kastede den paa en Stol, Vesten fulgte efter, og hurtigt rev han sin Skjorte op. Styrmanden havde rejst sig og saa maalløs paa den fremmedes sælsomme Adfærd. Var Glæden over Sønnens Redning gaaet Manden til Hovedet? Men hvad var det? Paa Amerikanerens blottede Bryst stod der en blaa Tatoivering: Bogstaverne J. L. med Anker og Aarstal.

Blodet skød op i Styrmandens Kinder. »Ejvind!« udbød han. »Ejvind Storm, er det dig?«

»Ja vist, Johan, det er mig, Ejvind Storm,« svarede Amerikaneren og gav den anden en varm Omfavnelse.

De to Mænd satte sig paa Skibskisten Haand i Haand, som da de var Dreng. Der var saa meget at fortælle, saa meget at spørge om.

Det, Ejvind fortalte om sit Liv, lød som et Eventyr: Nogle Maaneder efter Afrejsen fra Shanghai var han paa Vej til New York. En rig Amerikaner, Jonathan Brown, havde været med som Passager. Han var no-

get af en Særling og havde blandt andet den Idé, at han aldrig vilde rejse paa en Damper, men kun med Sejlskib. Hr. Brown syntes godt om den flinke Skibsdreng og talte tidt med ham. Da Skibet lagde til i New York, spurgte han, om Ejvind ikke havde Lyst til at gaa med i Land og fremtidig blive hos ham. Han skulde nok ordne det med Kaptajnen.

Ejvind havde først ikke rigtig Mod paa at forlade Søen, men hans rare Kaptajn raadede ham afgjort til at tage imod Tilbudet, da han vidste, at Brown var en hæderlig, hjertensgod Mand, og at den, som han engang tog sig af, var vel faren. Ejvind fulgte derpaa med Amerikaneren og kom aldrig til at fortryde det. Brown var Chef for et stort Handelshus i New York, og den unge Skibsdreng, der blev oplært paa hans Kontor, viste sig at være dygtig og paalidelig, vel værdig til sin Velynders Tillid.

Da Ejvind fyldte sit fem og tyvende Aar, ægtede han Hr. Browns eneste Datter og antog samtidig sin Svigerfaders Navn. Nogle Aar senere døde Ejvinds faderlige Ven, og han var ene Chef for den store Forretning.

»Jeg har nu,« endte Ejvind, »været en Rejse til Danmark med min Hustru og Børnene for at gæste min Moder og Søskende. Ofte har jeg i disse Aar spurgt efter dig, Johan, men aldrig været saa heldig at træffe dig. Og nu skal vi mødes her, og du bliver min Søns Redningsmand! Men fortæl mig nu om dit Liv, Johan!«

»Ja, jeg har krydset om uden en Millionær til Hjælp, men det er jo gaaet mig helt godt. Og det kan jeg blandt andet takke dig for, Ejvind! Du var den første, der viste mig, at man kunde være livlig og munter og dog en fin og velopdragen Fyr. Jeg tænkte tidt paa Forskellen mellem os to, og jeg arbejdede alvorligt paa at blive et dygtigt Menneske. Styrmandsskolen var drøj, kan du tro, men frem vilde jeg — og frem kom jeg.«

I Samtalens Løb kom de to gamle Venner naturlig til at mindes »Kaptajns-Aspiranten«, Hr. von Blomkaal-Krakmandel, som Johan havde døbt den vigtige Pralhans.

»Ak, du!« sagde Ejvind. »Ham mødte jeg herovre nogle Aar efter. Han havde gjort sin Familie det for broget og var sendt af Sted til Amerika. Han stod saamænd og læssede Kul fra en Damper og havde glemt sine fine Nykker. Senere mødte jeg ham af og til og stak en Skilling til ham, men han forfaldt mere og mere og er siden død paa et Hospital.«

.... Da Skibet naaede Amerika, blev Johan Familien Browns Gæst i deres rige Hjem, og nogle Maaneder efter sejlede Johan Lundgren som Kaptajn fra New York paa et af Firmaet Browns store, prægtige Skibe.

STAKKELS PUSSI

(Tegninger af J. Resen Steenstrup.)

I en Villaby uden for København boede Fabrikant Gertsen med sin Hustru og sine tre Børn, den 13-aarige Poul og to yngre Pigebørn, Anna og Eva.

En Dag, da Børnene legede i Haven, kom en lille, graa Kattekillling springende hen imod dem.

»Nej, se dog den søde, lille Kat,« raabte Anna.

»Mis, Mis, kom herhen,« kaldte Eva lokkende.

Killingen nærmede sig og strøg sig spindende op ad den lille Pige.

»Hvor du er sød,« sagde hun og tog den op paa Armen.

Det lille Dyr fandt sig roligt i at gaa fra den ene til den anden af Børnene, der klappede den og kælede for den.

Killingen kom herefter hver Dag ind i Haven og morede Børnene med sine kaade Spring. Til Tak fik den saa en Kop Mælk at drikke.

Efter megen Overtalelse gav Fru Gertsen efter, og Børnene fik Lov til at tage en Kurv og et lille Tæppe og rede en Seng til Killingen. Pussi, som Børnene kaldte den, lod sig ikke nøde, men krøb straks ned i Kurven, som Poul satte hen til den. Derefter bar Anna og Eva Kurven ind i Huset og satte den i Entreen.

Fra den Dag tog Mis til Børnenes Glæde fast Ophold hos Familien Gertsen.

Men Glæden varede ikke længe.

Da Efteraaret kom, og Fabrikantens skulde flytte ind til Byen, maatte Børnene lade Killingen blive tilbage. Deres Moder vilde paa ingen Maade give dem Lov til at tage den med, for Familien boede i en elegant Ejendom, hvor det ikke var tilladt Lejerne at have hverken Hund eller Kat.

I Flyttedagens Uro forsvandt Pussi dog af sig selv, saa Børnene slap for at tage en sørgelig Afsked med deres firbenede Ven. — —

Et lille Stykke Vej fra Gertsens boede Agent Karlsen i et hyggeligt lille Hus, der laa midt i en gammel Have.

Hr. Karlsens Hustru havde været sygelig i mange Aar, og derfor boede hans Søster, der var en ældre Pige, hos ham. Da Fru Karlsen døde et Par Aar efter at have faaet en Søn, var det Faster Hedvig, der tog sig af den lille Arne, som var det hendes eget Barn. Hr. Karlsen, der var Handelsrejsende og ofte borte fra Hjemmet i længere Tid, var glad over at have sin Søster til at passe Barnet.

Arne var nu en køn og velopdragen 12-aarig Dreng, dygtig og flittig og vel lidt af alle, han kom sammen med.

Een Ting var der dog, som Arne ikke kunde overvinde, det var Frygten for Dyr.

Som lille Dreng blev han saaledes ude af sig selv af Skræk, naar han mødte en Hund, og han gav sig gerne til at brøle af fuld Hals. Traf det sig da, at Hunden begyndte at gø, blev Arne saa forfærdet, at han løb alt, hvad han kunde, for det meste fulgt et Stykke af den gøende Hund.

Med Aarene var Arne vel blevet klogere, men saa han paa Frastand en Hund eller en Kat, gik han med Glæde en Omvej for ikke at møde den.

Nogen Tid efter at Gertsens havde forladt deres Villa, fandt Faster Hedvig en Dag, hun kom ind i Spisestuen, en Flødekande væltet, som stod paa Buffeten. Hun undrede sig vel over, hvordan det var sket, men tænkte ikke videre ved det.

Men næste Dag fandt hun i Køkkenet et Fad Mælk halvt tomt, og et Par Dage efter var nogle Stykker Kød, der laa paa Køkkenbordet forsvundet, mens hun var gaaet ned i Kælderen for at hente Kartofler.

Faster Hedvig var nu klar over, at det maatte være en Kat, der var paa Spil, og baade hun og Arne besluttede at være paa Vagt for at opdage den ubudne Gæst.

Et Par Dage efter kom Arne ud i Køkkenet for at hente noget til sin Faster, og han saa da en lille, graa Kat i Færd med at drikke af et Fad Mælk, der stod paa Køkkenbordet.

Da Arne viste sig, for Katten i en Fart ud af det aabentstaaende Vindue og var borte, før Drengen fik kaldt paa sin Faster.

»Vi maa se at faa den fanget og druknet,« mente Faster Hedvig. »Det er nok en af de stakkels Katte, som Sommergæsterne tager i Huset for at more sig med, men naar de rejser til Byen, maa Dyrene selv søge sig

Føde. Saa det er jo ikke saa underligt, at de tager for sig, hvor de finder noget.»

»Ja,« svarede Arne, »jeg kender den godt, det er Pussi, som Børnene hos Fabrikantens paa »Lindely« havde i Sommer. Jeg har flere Gange set den sidde paa Trappen eller gaa rundt i Haven, efter at Familien er taget ind til Byen.«

Arne havde Ret, det var Pussi, han havde set ved Mælkefadet. Den

holdt til ved det forladte Hus, men da der nu ingen var til at give den Mad, maatte stakkels Pussi stjæle sin Føde. Mager og forpjusket var det lille Dyr blevet, siden den ikke mere havde noget Hjem.

Men Arne, der ikke brød sig om Dyr og tilmed var vred, fordi Pussi havde stjaalet fra hans rare Faster, passede ivrigt paa for at kunne jage Katten bort, naar den atter viste sig hos dem.

Et Par Dage efter fik han ogsaa Øje paa den i Haven.

»Nu kan du tro, jeg skal jage dig for Alvor, saa du skal huske det og

ikke oftere komme her og stjæle Fasters Kød eller slikke af hendes Fløde og Mælk,« sagde Drengen halvhøjt, idet han tog en Sten og kastede den efter Katten.

Der lød en svag Mjaven, og Arne saa Katten forsvinde mellem Buskene.

Arne var helt stolt over sit Held, men da han senere fortalte FASTER Hedvig, hvordan han havde jaget Pussi bort, svarede hun:

»Fy, Arne, det var ikke rigtigt, at du slog med Sten efter Dyret. Maa-ske har du ramt den, saa den blev saaret. Vel holder jeg ikke af Katte og er ikke glad ved at skulle gemme alt til Side for at undgaa deres Slikken og Rapsen, men det er Synd at gøre dem Fortræd. Et saadant stakkels, hjemløst Dyr maa man hellere se at faa druknet, saa lider den da hverken Sult eller Kulde. Tænk dig om, hvis det var dig, der saadan sultede og blev jaget bort med Stenkast.«

Den Nat kunde Arne ikke sove.

Hele Tiden syntes han at høre en ynkelig Mjaven, og da han hen paa Morgenstunden endelig faldt til Ro, drømte han, at der sad en halv Snes smaa, forsultne Kattekillinger omkring ham, som alle sammen saa paa ham med store, bedende Øjne og mjavede ganske forskrækkeligt.

Næste Dag var det Søndag, og Arne fulgte med sin FASTER i Kirke. Da de Hjemvejen kom forbi Gertsens Villa, fik Arne Øje paa Pussi, der haltende listede langs Havehækken.

»Aah se, FASTER,« raabte Drengen, »der er Pussi, og den halter. Det er min Skyld; jeg har ramt den med Stenen, som jeg kastede efter den i Gaar. Dens Pote er daarlig.«

Arne gik varsomt hen mod Dyret, der sky krøb sammen under Hækken.

Og saa hændte der noget, som fik FASTER Hedvig til at stjerne forundret paa Drengen. Han, der ellers ikke vilde røre en Kat med en Finger, bøjede sig ned og klappede varsomt det syge Dyr, idet han talte kærligt til det. Hans Skyhed var borte — thi det er ofte saa, at hvor Medlidenheden gaar ind, der gaar Frygten ud!

Den stakkels Kat fandt sig rolig i at blive taget op, det saa ud til, at den led meget, for paa dens ene Forpote var der et dybt Saar.

»Aah, FASTER, maa jeg tage den med hjem og pleje den,« bad Arne ivrigt.

»Den burde vel egentlig dræbes,« svarede Fasteren, »men da det er dig, der har gjort den Fortræd, maa du faa Lov til at prøve, om du kan faa den rask igen.«

»Og du vil nok hjælpe mig med at forbinde dens Pote, for det forstaar jeg vist ikke selv,« spurgte Arne.

»Ja, det stakkels Kræ skal nok faa det godt,« lovede Faster Hedvig.

Varsomt bar Arne Pussi hjem, og mens hans Faster vaskede den saarede Pote og lagde et Borvandsomslag paa, hentede Arne en Spaankurv, som Hanken var gaaet af. Deri lagde han et gammelt Sjal, og da hans Faster var færdig med Forbindingen, blev Pussi bragt til Ro paa det bløde Leje og dækket til.

Dyret var meget mat og laa helt stille. En Kop lunken Mælk, som Faster Hedvig bød den, nød Pussi kun et Par Draaber af, men slikkede hendes Haand med sin lille, ru Tunge.

Mange Gange var Arne henne ved Kurven for at se til Pussi.

Han angrede saa inderligt, at han havde kastet Sten efter det stakkels Dyr. Det havde jo kun været sultent og havde ikke den Forstand, at det ikke maatte tage selv.

»Tror du, Pussi kommer sig, Faster?« spurgte han mange Gange om Dagen.

»Jeg haaber det, min Dreng, men vi maa have Taalmodighed,« lød hver Gang Faster Hedvigs venlige Svar.

I flere Dage laa Pussi hen uden at nyde noget, den vædede kun Tungen i den Mælk, der flere Gange om Dagen blev budt den. Dyret lod ogsaa rolig Faster Hedvig lægge et nyt Omslag paa Saaret, mens Arne stod ved Siden af og angerfuld lyttede til dens Klynken. Det var som et lille Barn, der græd.

En Dag viste Pussi imidlertid Lyst til Mælken og drak med Graadighed en stor Kop. Nu blev den for hver Dag bedre. Dens Sygdom var sikkert kommet af Kulde og Mangel paa Føde, for Saaret var ikke slemt og lægedes godt ved den omhyggelige Pleje.

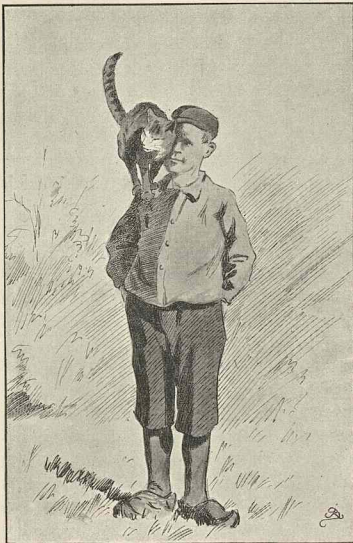
Et Par Uger senere var Pussi helt rask og livlig.

Men hvad nu? — — —

Arne var kommet til at holde saa meget af Pussi, at han nødig vilde af med den.

»Faster,« vovede han en Dag at spørge, »maa jeg beholde Pussi, — jeg vil saa gerne?«

»Ja, siden det er Pussi, der har vakt din Interesse og Kærlighed for Dyr, saa faar du vel beholde den. Skønt jeg selv ikke bryder mig om at have Dyr i Huset, er jeg ogsaa kommet til at holde af det sølle Kræ, som vi har reddet fra at sulte ihjel. Det vilde være stor Synd at jage den fra sit andet Hjem.«

»Tak, søde, rare Faster,« jublede Arne og var nær ved at kvæle Faster Hedvig med Kærtegn.

Pussi strøg sig kælent op ad dem.

Arne bukkede sig ned til den og sagde halvt formærende, mens han klappede den:

»Ja, nu er du min og Fasters Pussi, men nu maa du ogsaa være pænt artig og aldrig slikke eller stjæle, for saa er jeg bange for, at Faster bliver vred og putter dig i en Sæk med en Sten ved og sænker dig i Søen.«

»Mjav,« sagde Pussi og sprang op paa hans Skulder; det betød sikkert, at den til Tak for den gode Røgt og det ny Hjem vilde gøre, hvad den kunde, for at

overvinde sin Slægts medfødte Lyst til at rapse.

Faster Hedvig fik virkelig heller aldrig Grund til at skille sig af med Pussi. Hun fik Lov til at have Fløde, Mælk og Kød i Fred. Pussi var en god Kat, der ikke mere rapsede eller slikkede, men med Appetit nød den rigelige Føde, der blev sat til den.

Den skønnede aabenbart paa al den Omsorg, man havde vist den, og blev saa kælen og vedhængende som en lille Hund. Naar Arne gik ud,

fulgte den med ham til stor Morskab for begge Parter, og Arne og hans Kat blev snart kendt over hele Byen.

Da Sommeren kom, flyttede Familien Gertsen atter ud i deres Villa, og en Dag gik Anna og Eva forbi Hr. Karlsens Hus. Der sad Faster Hedvig og Arne paa Bænken ved Vejen, og Pussi laa som altid ved Siden af Arne.

»Men det er jo vores Pussi?» raabte Anna henrykt, da hun fik Øje paa Katten.

»Ja, det er min søde, lille Kat,« jublede Eva, idet hun løb hen til Bænken og vilde klappe Dyret.

Men Pussi var ikke mere den lille, dumme Killing, der glad gik fra den ene Haand til den anden. Den havde faaet et virkeligt Hjem, et Hjem, som den elskede, og den holdt ikke af, at andre end Arne og Faster Hedvig klappede den. Den skød Ryg og trak sig langt ind under Arnes Ben. Her satte den sig ned, snoede Halen omkring sig og saa med ophøjet Ro paa de to fremmede Pigebørn.

»Fy, den stygge Kat vil ikke kendes ved os,« udbrød Anna, der nu ogsaa kom til. »Men det er vel bare i Førstningen. Vi maa se at faa den med hjem til Villaaen.«

Arne vilde svare, men Faster Hedvig tog nu Ordet:

»Nej, min lille Pige, det *var* din Kat, men du rejste fra den og tænkte ikke paa, hvor det stakkels Dyr skulde faa Hus og Føde i den kolde Vintertid. Vi fandt den i rette Tid til at kunne redde dens Liv, saa medtaget den end var. Pussi har nu sit Hjem hos os.«

»Men,« affbrød Anna —

»Naar du en anden Gang tager dig af et Dyr,« blev Faster Hedvig ved, »maa du ikke overlade det til sig selv, naar du ikke længere kan passe det. Enten tager du dig helt af det, eller du maa lade det være.«

»Ja, men det var saadan en sød Killing,« ytrede Eva spagfærdigt.

»Det er ikke vor Skyld, Frue,« tog Anna Ordet. »Vi vilde saa gerne have haft den med til Byen, men Mor sagde, at vores Vært vilde ikke have Katte i Ejendommen. Vi har savnet den meget i Vinter, men ingen af os tænkte paa, at stakkels Pussi, naar vi forlod den, selv maatte skaffe sig Føde og Husly, men nu skal vi aldrig gøre det mere.«

»Maa vi ikke komme her og se til Pussi,« bad Eva indsmigrende.

»Jo, det maa I saa gerne,« svarede Faster Hedvig venligt, »kom saa ofte, I har Lyst til det.«

Børnene, baade Poul, Anna og Eva, kom herefter næsten daglig og snakkede godt for Pussi, som ogsaa til sidst tæde op og blev venlig imod dem. Poul og Arne syntes godt om hinanden, og det varede ikke længe, før Arne var en velset Gæst i Fabrikantens Villa. De fire Børn legede ypperligt sammen, og Poul sagde ofte til sin Fader:

»Finde paa Lege, som morer baade Pigebørnene og mig, kan ingen som Arne.«

»Ja,« svarede Hr. Gertsen, »det kan I takke Pussi for. Skønt vi var saa hensynsløse over for den, har den været Grund til, at I har faaet en fornøjelig Legekammerat denne Sommer. Lad nu Venskabet vedblive.«

Og det gjorde det.

Og een Ting til vedblev. Arnes Ængstelse for Dyr, baade for Katte og Hunde var fra nu af forsvundet. Han forstod at tale til den som til gode Kammerater, og Dyrene holdt til Gengæld af ham. Arne, den forhen for Dyr saa ængstelige Dreng, blev en virkelig Dyreven.

— Og det var alt sammen en stakkels, lille Killing Skyld i!

KARINS IDÉ

Det var nogle Dage før Juleaften. En herlig Frostdag var det, hvor Sneen knirkede under Fødderne, mens Solen skinnede. Folk ilede glade og travle fra Butik til Butik og vendte hjem læsset med store og smaa Pakker, som de lønlig puttede af Vejen, mens mange smaa Hjerter bankede af Nysgerrighed og glad Forventning.

Hos Ingeniør Strøm var der dog ingen Julestemning.

I den hyggelige Dagligstue sad hans Hustru sørgmodig ved sit Haandarbejde, mens den otteaarige Karin ordnede noget Dukketøj.

»Mor,« spurgte hun, »tror du ikke nok, at jeg til Jul faar en Seng med broderede Lagener og et rødt vatteret Tæppe til Dukke Elina?«

Moderen saa op fra sit Arbejde. Hendes Aasyn viste Spor af Taa-rer, men hun tvang sig til med et Smil at svare:

»Ja, lille Karin, saafremt vi faar Raad til det, skal du faa det og meget andet, som jeg ved, du ønsker dig.«

»Hvorfor svarer du og Far altid, hvis vi faar Raad,« ytrede Karin. »Jeg faar da hver Jul saa mange rare Ting af jer.«

»Lille Karin, du er stor nok til at kunne forstaa det! Far har brugt alle sine Penge til Prøver med et nyt Aëroplan, og faar han det ikke anbragt, har vi slet ikke noget at købe Julegaver for,« sagde Fru Strøm sørgmodigt.

»Ja, men Far er saa dygtig, og hans Planer *maa* de synes godt om,« sagde Karin med stor Sikkerhed.

»Vi vil haabe det, lille Karin,« sukkede Moderen.

I samme Øjeblik gik Døren op, og Ingeniør Strøm traadte ind i Værelset. Han lagde en Rulle Papirer fra sig paa et lavt Bord, der stod lige ved Døren, og gav saa Karin, der var løbet ham i Møde, et Kys. Derpaa gik han hen til sin Hustru og satte sig ved Siden af hende, mens Karin gav sig til at lege med sin Dukke.

»Hvordan gik det saa i Dag, Mogens?« spurgte Fru Strøm sin Mand.

»Aah, hvad skal jeg gøre, Magda!« svarede Manden med et Suk.

»Jeg kom heller ikke i Dag til at tale med Direktør Cramer. Fuldmægtigen sagde, han havde ikke Tid i de første Dage, og saa kommer Ju-

ledagene og derefter de travle Dage med Aarsregnskabet. Paa den Maade gaar Tiden hen, og jeg ved ikke, hvor jeg i Øjeblikket skal skaffe de nødvendige Penge til vort Underhold, det bliver en trist Jul for dig, kære Magda, og en stor Sorg for lille Karin, der ingen Julegaver faar.»

»Tab bare ikke Modet, kære Ven,« trøstede Fru Strøm, »det maa vel een Gang lykkes dig at faa Direktøren i Tale, men jeg tror nu, Mogens, at du er alt for tilbageholdende. Naar man har faaet en saa god Idé og kan levere en udmærket Tegning med saa klar og grundig Vejledning som din, saa kan man godt træde frejdigt frem. Det nytter ikke at være alt for beskeden i sin Opræden.«

»Ja, kære Magda, jeg ved godt, at du har Ret. Jeg kan saa daarligt trænge mig frem, naar det gælder mit eget Arbejde, men fik jeg Direktøren i Tale, om det saa kun var et Kvarter, vilde jeg i Korthed forklare ham det ny i min Plan. Tegningen er let at sætte sig ind i, og jeg er vis paa, at han straks vil faa Interesse for den. Men som du siger, maa man ikke tabe Modet. I Morgen gaar jeg atter hen paa Kontoret, maaske er jeg saa heldig at møde Direktøren, og saa skal jeg ikke lade den gode Lejlighed slippe fra mig, men gaa lige paa. Det lover jeg dig, kære Hustru,« sagde Ingeniøren tillidsfuldt.

»Det var Ret, Mogens, bare ikke forknyt,« svarede Fru Strøm med et glad Smil.

Ingeniøren gik nu ind i sit Arbejdsværelse, og hans Hustru rejste sig ogsaa og gik ud for at lave Middagsmaden.

Ingen af dem havde givet Agt paa Karin, der, mens hun legede med sin Dukke, nøje havde fulgt Samtalen.

Da Moderen forlod Stuen, rejste den lille Pige sig og gik hen til Bordet, hvor den sammenrullede Tegning endnu laa. Hun tog den i Haanden og saa grundende paa den. Med eet udbød hun:

»Det var en Idé!«

Hun gik hen til et Skab og tog en Sparebøsse frem, lukkede den op og tømte dens Indhold ud paa Bordet.

Derpaa talte hun Pengene. Der var lige fem Kroner, dem lagde hun i en Pung, tog Tegningen og gik sagte ud i Entréen.

Her fik hun i en Fart Hat og Kaabe paa, lukkede stille Døren op og stod snart ude paa Gaden.

Paa Torvet, der laa lige ved, holdt altid ledige Automobiler. Karin styrede lige hen mod en af dem.

»Vil De køre mig til Cramers Maskinfabrik i Kungsallé,« sagde hun sikkert og tydeligt, idet hun steg ind i Automobilten.

Chaufføren saa undrende paa den lille selvstændige Dame, men lukkede uden at sige noget Døren og kørte til det opgivne Sted.

Kort efter holdt han uden for Fabrikken. Karin steg ud, betalte Chaufføren og gik saa rask ind ad Porten. En Mand, der kom gaaende, spurgte hun om Vej til Direktørens Kontor.

»Det er i Huset derovre, lille Frøken,« svarede Arbejderen.

Karin gik over i det anviste Hus og bankede paa den første Dør, men da ingen svarede, lukkede hun dristig op og traadte ind.

Det var et lille Kontor, og der sad kun en ung Kontorist ved den ene af de tre Pulte og skrev. Da Karin kom ind, løftede han Hovedet og saa paa hende.

»Jeg vilde gerne tale med Direktør Cramer,« sagde den lille Pige frejdigt.

»Direktøren tager ikke imod nogen i Dag,« svarede Kontoristen afvisende.

»Naar kan jeg da træffe ham?« spurgte Karin.

»Direktøren har ingen Tid de første Dage,« lød Svaret, »men jeg kan godt tage imod Besked.«

»Tak, men jeg maa tale med Direktøren selv. Vil De være saa god at sige det til ham,« blev Karin ufortrødent ved.

Kontoristen fik ikke Tid til at svare, da en ældre Herre traadte ind i Kontoret.

Undrende saa han paa den lille Pige, men spurgte venligt:

»Hvad ønsker du, mit Barn?«

»Jeg vil kun tale med Direktøren,« svarede Karin.

»Naa, det vil du, ja det er nok ikke saa lige en Sag at faa ham i Tale,« svarede den ældre Herre med et Smil. »Hvad vil du egentlig ham, Barn?«

Karin fæstede sine Øjne vist paa den gamle Herre. Han saa saa rar og god ud, helt anderledes end den vigtige, unge Fyr ved Pulten. Den gamle Herre vilde sikkert hjælpe hende.

Hun fortalte nu om sin Faders Plan, at det var en helt ny Idé, men at hendes Fader ikke kunde faa Direktøren i Tale, fordi han altid var saa beskeden og holdt sig tilbage.

Hun endte med at fortælle, at Ingeniør Strøm havde sat alle sine Penge til og derfor absolut maatte have sin Plan antaget.

»Ellers faar jeg slet ingen Julegaver,« sluttede hun med et Suk.

Den gamle Herre hørte taalmodig paa hende, og da hun tav, spurgte han:

»Er den Rulle, du har i Haanden, din Fars Tegning?«

»Ja, det er,« svarede Karin. »Og kan jeg bare faa Direktøren til at se paa den, er jeg vis paa, at han tager den.«

»Ja, saa er det nok nødvendigt, at vi to ser at faa fat i Direktøren. Da jeg er hans Morbroder, tænker jeg, han ofrer mig lidt af sin kostbare Tid,« sagde den rare gamle Herre.

»Kom saa og lad os følges ad.«

Dermed tog han Karins Haand og gik med hende gennem flere Kontorer, til de naaede et stort lyst Værelse.

Her sad en yngre Mand ved et stort Bord, hvorpaa der var udbredt en Del Tegninger, som han saa igennem.

Da de traadte ind, rejste han sig straks op.

»God Dag, god Dag, Morbror Erik, det glæder mig at se dig,« sagde Direktøren med synlig Glæde, »men hvad er det for en lille Dame, du har med dig?« spurgte han.

»Det er en kæk, ung Dame, som jeg traf i det forreste Kontor. Hun er en raadsnild Datter, saa ung hun er. Jeg vil bede dig se lidt paa de Tegninger, hun har med sig. Det gælder en Families Fremtid at faa dem antaget,« endte Morbroderen sin Anmodning.

»Ja, megen Tid har jeg rigtignok ikke,« svarede den unge Direktør, »men paa din Forbøn, Morbror Erik, maa jeg vel ofre lidt af den paa din Protegé, kan jeg nok forstaa.«

Han skubbede de store Papirer bort og vendte sig derpaa til Karin:

»Lad mig saa se, hvad du har,« sagde han venlig.

Uden at sige noget rakte Karin ham den store Rulle Papirer.

Direktør Cramer bredte Tegningerne ud paa Bordet og var snart dybt inde i at studere dem.

Imens talte Morbroderen sagte med Karin og fik en hel Del at vide om hendes og Forældrenes Liv.

Omsider lagde Direktøren Papirerne sammen.

»Det er en udmærket Plan,« sagde han henvendt til den gamle Herre. »Noget helt nyt og klart og tydeligt fremsat. Der skal nok komme

et godt Udbytte deraf. Det skal være et af de første Arbejder, vi tager fat paa i det nye Aar.«

»Vil du bede din Far komme til mig i Morgen Formiddag, Tegnningerne beholder jeg,« sagde han derefter til Karin og klappede hende paa Kinden.

»Tak, tusind Tak!« — Karin kniksedes glædestraalende; »jeg vidste jo nok, at Direktøren vilde synes godt om Fars Tegning, men nu maa jeg skynde mig hjem, for Far og Mor er vist ordentlig ængstelige for mig.«

»Jeg følger med dig,« sagde den gamle Herre og tog Afsked med sin Søstersøn.

Kort efter naaede de i en Automobil Karins Hjem.

Stor var Forældrenes Glæde, da de saa deres lille Datter komme sund og frisk tilbage. Faderen havde forgæves søgt hende paa Legepladsen, og han stod nu i Færd med at gaa til Politistationen. »Men Barn dog, hvor har du været?« udbød Moderen og knugede hende i sine Arme.

Den gamle Herre forestillede sig for Ingeniøren og hans Hustru og fortalte om sit Møde paa Kontoret med Karin og hans Søstersøns Udtalelse om Tegningerne. »Uden Deres Datters raske Indgreb i Sagen, havde De næppe faaet Deres Plan antaget i denne travle Tid,« endte den gamle Herre sin Beretning.

»Men næst hende skylder jeg Dem min Tak. De fulgte hende jo til Direktøren,« sagde Hr. Strøm og trykkede atter og atter den gamle Herres Haand. Da han lidt efter forlod den glade Familie, havde de vundet en Ven for Fremtiden.

Dagen efter gik Hr. Strøm til Direktøren og fik stadfæstet, at hans Plan var antaget. Ligeledes fik han et godt Forskud af Summen for sin Tegning.

Nu var Familien reddet og kunde holde en glad Jul, takket være lille Karins gode Indfald.

Paa Julebordet stod en flot Seng til Dukke Elina og mange andre smukke Ting.

Da Karin Juleaften kyssede sine Forældre til god Nat og takkede for alle Gaverne, sagde hendes Fader:

»Den bedste Julegave fik Karins Far af sin lille Pige, da hun viste, at hun havde Mod og Hjerte som en voksen. Tak for Julegaven, lille Karin, og bevar altid dit modige og frejdige Sind.«

DEN NY DRENG

(Tegning af J. Resen Steenstrup.)

Den ny Dreng var ikke vel set i Skolen, for allerede efter en Maanedes Forløb var han sprunget alle Kammeraterne forbi og blevet Duks. Saa knusende dygtig var han. Og det syntes de gamle Skolekammerater ikke om.

Men de kunde tage Hævn over ham paa anden Maade, for lige saa flink som han var i aandelig Henseende, lige saa langt stod han tilbage for dem i legemlig. Han var vel ikke ligefrem vanskabt, men noget hæmmet i Væksten, og grim var han ogsaa.

Det syntes Drengene i det mindste, men Rektor sagde rigtignok en Dag til en af de andre Lærere:

»Knud Harder har et mærkeligt intelligent Blik.«

Men hvad bryder Skoledrengene sig om »intelligente Blikke«? De saa kun Harders spinkle Skikkelse, hans brede Næse, hans store Mund, og Øgenavnet »Bavianen« blev det Navn, hele Klassen brugte om ham.

Saadan gik det i lang Tid. Knud Harder holdt sig paa sin Plads som den dygtigste i alle Lærefag, men med Gymnastikken var det rent galt. Deri var han den daarligste, og der var kun faa Øvelser, han kunde tage Del i. Han var for lille og manglede Kræfter i Arme og Ben. Paa Marchture kunde han ikke følge med, og til Fodbold var han umulig.

De andre Drengene nød deres Triumf over ham i fuldt Maal, og ved hver Gymnastiktime var der altid een af dem, der ikke kunde dy sig, men sagde højt:

»Er »Bavianen« med! Han maa da, som det Dyr han bærer Navn efter, være første Mand i Klatretovet.«

Knud Harder tabte ikke Hovedet over de stadige Drillerier, men tav stille dertil, som om det ikke var ham, de gjaldt. Nogle paastod rigtignok, at han bed Tænderne sammen, og at hans Øjne havde en fugtig Glans, men sikkert vidste ingen det, og »Bavianen« gjorde de faa lette Øvelser, han kunde magte, med stor Alvor.

Det var henimod den aarlige Eksamen, da Drengene en Eftermiddag saa Knud Harder komme spadserende uden for Byen paa et Par høje Stylder. Det var nok den Gave fra hans Onkel i Holland, som Knud et Par Gange havde talt om.

Stylter var ikke meget kendt i Byen, og vi Drengene stak Hovederne sammen af Nysgerrighed og Undren over, at det var muligt for Knud at komme frem paa saadanne Tingester.

Det var meget interessant at se »Bavianen« paa de høje Stylter, han ragede højt op over alle andre, endog over voksne Mennesker. Snart var han paa Engen, snart paa Skovvejen, og han satte med Lethed over Grøfterne. I faa Minutter var han ude af Syne.

Dag for Dag blev Knud mere sikker paa sine Stylter, og det ærgrede Drengene svært at se ham drive en Idræt, som de andre ikke kunde tage Del i.

Det første, de i deres Misundelse fandt paa, var, at Kammeraten maatte have et andet Øgenavn.

Drengene i hans Klasse var for Tiden meget optaget af Zoologi og gav alt Dyrenavne. Det nye Øgenavn skulde altsaa være efter et Dyr. Da de havde gennemgaaet forskellige Klasser i Dyreriget, blev det vedtaget, at da »Bavianen« paa Grund af Stylterne havde faaet et Par uforholdsmæssig lange Ben til sin spinkle Krop, lignede han nærmest en Hejre, og det Navn fik han herefter.

En Eftermiddag, da en Del af Kammeraterne var paa Vej til den fælles Legeplads i Byens Anlæg, kom Knud Harder dem i Møde, gaaende paa sine Stylter.

I samme Nu de fik Øje paa ham, raabte Rolf Lange, der altid førte an, naar det drejede sig om Spilopper:

»Aah, der kommer Hejren! Lad os holde lidt Fest med ham.«

»Ja, det var Sjov, Rolf Lange! Hvad har du tænkt dig?« raabte Olaf Møller.

»Lad os danse Indianerdans om ham,« svarede Rolf.

»Ja, det var en brillant Spas, Lange,« mente de andre.

Harder var nu naaet hen til Drengene, og i en Fart tog de hverandre i Hænderne, sluttede Kreds og gav sig derpaa til at danse rundt om ham, mens de udstødte øredøvende Raab og Hyl.

Først saa han undrende paa dem og spurgte saa:

»Hvad er her paa Færde, har I maaske faaet en ekstra Lommeskilting i Dag?«

»Aah nej, vi opfører bare en Krigsdans til Ære for dig, lille Hejre,« svarede Rolf Lange.

»Lad mig saa komme frem,« sagde Knud venligt, idet han gik videre.

»Det har vel ikke saa stor Hast,« svarede Rolf og udstødte et Par Hyl, idet han snurrede endnu stærkere rundt med de andre.

»Det er nu Alvor, jeg skal et Ærinde for Moder, I maa lade mig komme frem,« sagde Harder i en bestemt Tone.

»Ja, nu skal du straks komme frem,« lo Rolf. »Du maa bare se vor Dans til Ende, det er jo til Ære for dig, lille Hejre!«

Vildere og vildere for Drengene rundt, og det var den stakkels Knud umuligt at slippe ud, hvor megen Umage han saa gjorde sig med at gaa frem og tilbage i Kredsen. Til sidst blev han fuldstændig ør i Hovedet af at se de andre fare rundt, han tabte Ligevægten og faldt ned af Stylterne.

»Hurra,« raabte alle i Kor. »Hejren faldt ned, Bavianen leve,« og leende og støjende løb Drengene bort og lod Knud ligge paa Pladsen.

Ikke een af dem tænkte paa at se sig om efter ham, det faldt ingen ind, at han mulig kunde have slaaet sig i Faldet. Saadan er nu engang Drengene. De havde faaet deres Lyst til Spilopper styret, og Knud var glemt for den Leg, der snart efter var i fuld Gang.

Da vi den næste Morgen var samlet i Klassen, manglede Knud Harder, men inden Timen var begyndt, kom der Bud fra hans Hjem, at han var syg og skulde ligge til Sengs i nogen Tid.

I Frikvarteret drøftede Rolf Lange med de af Kammeraterne, der havde været med til Indianerdansen, hvad der kunde være i Vejen med Harder.

»Aah,« sagde Erik Brun, »Hejren er vel blevet daarlig af Svimmelhed ved at se os danse rundt.«

»Vrøvl,« indvendte Rolf, »saadan et Pattebarn er han dog ikke.«

»Jeg tror saamænd, Lange tager Parti for Hejren,« raabte Olaf Møller.

»Snak, jeg ynker ham ikke, men jeg kom til at tænke paa, at det havde pænere af os at spørge, om han havde slaaet sig, inden vi løb bort.«

»Ja, men det hele var jo kun Leg,« mente Kaj Werner.

»Han kommer sig nok snart,« trøstede Rolf sig selv og de andre, og saa var »Hejren« glemt for en morsom Røverleg.

Et Par Dage efter fik Rolf Lange den Tanke, at da Harder jo ikke brugte sine Stylder, saa kunde han laane dem. I Frikvarteret meddelte han Kammeraterne den nye Idé.

»Det var storartet, Lange,« raabte de i Kor.

»Men tør du gaa hjem til ham og spørge, om han vil laane dig dem?« spurgte Erik Brun.

»Ja vist, hvorfor dog ikke?« spurgte Rolf ærgerlig.

»Jeg vædder 5 Bismarckklumper paa, at du tør ikke,« sagde Olaf Møller.

»Jeg gaar ind paa Væddemaalet, og du kan godt tage Klumperne med paa Skolen i Morgen, for du taber, min Ven! I Eftermiddag gaar jeg til »Hejren« og faar Stylerne med hjem,« sagde Rolf overmodig.

Saa snart Rolf havde givet Lektierne en Overhaling og skrevet sine Opgaver, gik han straks paa Vej til »Hejren«.

Efter som han nærmede sig Huset, svandt lidt af hans Mod. Det var første Gang, han var i Knud Harders Hjem; hvordan vilde han tage imod ham, og hvad skulde han sige til ham? Saadan tænkte Rolf, mens han langsomt gik det sidste Stykke Vej, og det var ikke den overmodige Rolf Lange fra Skolens Legeplads, der aabnede Laagen til den lille Forhave og ængstelig ringede paa Døren. »Havde jeg ikke taget imod det tosede Væddemaal, vilde jeg løbe min Vej, inden der bliver lukket op,« sagde Rolf halvhøjt, mens han stod og ventede.

Fru Harder stod nu for ham i den aabne Dør. Det var en lille, spinkel Dame, der lignede Knud. Hun havde et sorgfuldt Udtryk, men et Par store, blide Øjne lyste ham venligt i Møde. Hun saa en Del forslidt ud, men hun havde ogsaa i flere Aar været Enke og ernæret sig ved at vaske og stryge for Folk. I sit Strygeri arbejdede hun tidlig og silde for at tjene saa meget, at hun kunde holde sin Søn i Realskolen.

Med et Smil bød hun Drengen komme indenfor. Da Rolf spurgte, om han maatte tale med Knud, svarede hun, at det var smukt, at han vilde se til hendes Dreng. Knud var saa meget ene, fordi hun paa Grund af sit Arbejde ikke kunde tage sig af ham.

Rolf kom ind til den syge, der laa stille paa Ryggen. Da han saa Kammeraten, lo han over hele Aasynet.

»Hvor det er pænt af dig, Lange, at se til mig, jeg ligger her og keder mig saa forfærdeligt.«

»Hvad fejler du da?« spurgte Rolf.

»Aah, det er bare et Par Ribben, jeg har brækket, da jeg faldt ned af Stylerne; men Doktor Møller siger, at det gaar nok over, naar jeg bare vil ligge stille.«

»Da du faldt af Stylterne,« gentog Rolf, mens Blodet for ham til Kinderne, »men saa er det jo vores Skyld, *min* Skyld.«

»I kunde da ikke gøre for, at jeg faldt — det var jo bare Leg, og det var dumt af mig at blive saa forfjamsket, at jeg tabte Ligevægten. Men det var rigtignok rart, du kom, for Dagen er saa lang, og der er ingen herhjemme, der har Tid til at snakke med mig.«

Knud blev ved at lade Munden løbe; Rolf svarede kun med Enstavelsesord og følte sig mere og mere forlegen — Samvittigheden sved i ham.

»Det er kun kedeligt,« tog han atter Ordet, »at det er saa nær Eksamen, og her skal jeg ligge og kan ikke følge med.«

»Ja, det er jo kedeligt,« indrømmede Rolf Lange.

»Hør, Lange, jeg faar en Idé, kunde du ikke komme ind til mig hver Dag, naar du gaar fra Skolen, og lade mig se, hvad I har faaet for? Saa kunde jeg følge med.«

»Jo——, det kunde jeg jo nok.«

Aah, det var mageløst — og hør, hvad siger du til, at vi om Eftermiddagen læste Lektierne sammen? Der var maaske noget, jeg kunde hjælpe dig med, og Tiden gik saa godt for mig. Der er ingen Ende paa den lange Dag.«

Saadan blev Knud ved uden at lægge Mærke til, at det hele Tiden var ham, der talte.

Da Kammeraten lavede sig til at gaa, sagde han atter:

»Du er en flink Fyr, Lange! Tak, fordi du kom og underholdt mig. Tiden er gaaet saa hurtig.«

Rolf skammede sig næsten over hans Taknemmelighed, for han havde jo næsten ingenting sagt, og dog var han saa glad.

Han rakte Knud Haanden og ønskede ham god Bedring. Saa gik han hen imod Døren, men lige som han tog i Laasen, kaldte Knud paa ham.

»Hør, jeg tænker paa — mens jeg ligger her, staar mine Stylter hen til ingen Nytte. Har du ikke Lyst til at laane dem, til jeg bliver rask?«

Stylterne — dem Rolf var kommet for, og dem havde han rent glemt!

Han gik atter hen til Sengen.

»Tak skal du have, Harder, det skal jeg aldrig glemme dig, og nu vil vi være Venner, ikke sandt?« sagde han og trykkede hans Haand.

»Ja, Rolf, det vil vi, og jeg er saa glad, saa glad.«

Og Knud Harder og Rolf blev ved at være Venner, ikke alene i Skoletiden, men hele Livet.

VED FÆRGESTEDET

I mellem mange af de danske Smaasøer er der Forbindelse med Færger, og til Tider bliver Folk sat over baade med Vogn og Heste.

En Foraarsdag kom Gaardejer Knud Hansen og hans Hustru kørende til et Færgested for at blive sat over. Manden skulde ordne nogle Forretninger i den nærmeste Købstad, mens Konen besørgede nogle Indkøb, og Resten af Dagen skulde de tilbringe hos en Familie, som boede et godt Stykke Vej paa den anden Side Byen.

Færgemanden Jens Madsen havde nyligt overtaget Færgen paa dette Sted. Han havde som yngre været Karl hos Knud Hansen og dygtig til sit Arbejde, men han var meget egenraadig, og hans Husbond maatte altid bruge haarde Ord for at faa Arbejdet gjort, som han ønskede det og ikke efter Jens's Hoved.

Et Par Aar bar Knud Hansen over med ham og mente, at han vel en Gang blev fornuftigere. Men da Jens begyndte at gaa paa Kroen om Aftenen og derfor blev sløv til Arbejdet og svarede paa Husbondens Bebrejdelser med Grovheder, da tabte Knud Hansen Taalmodigheden, og Jens blev sagt op.

Karlen indsaa nok, at han havde opført sig daarligt, men blev alligevel vred paa Husbonden og mente, han ogsaa var Skyld i, at en ung Pige, Jens holdt meget af, ikke mere vilde have Omgang med ham, og Karlen svor, at han nok skulde hævn sig. Der kom dog ingen Lejlighed, og der gik en Række Aar, hvor Jens Madsen havde været ved forskelligt Arbejde og tjent en Del Penge. Men i de sidste fem Aar havde han drevet Forretning med Udlaan mod høje Renter. Færgen havde han mest som Skjul for sit mindre hæderlige Erhverv, og det var sjældent, han var til Stede paa den.

Den Dag, vor Fortælling begynder, førte han imidlertid selv Folk over og havde kun en Dreng til Hjælp. Den lille, spinkle Fyr trak ihærdigt den tunge Jernkæde, mens Manden stadig skændte til stor Forargelse for

Knud Hansen og hans Hustru, der ynkedes over den stakkels Dreng, som sled saa troligt.

Nu stødte Færgen mod Land. Drengen sprang fra Borde og snurrede Tovet om en Pæl, mens Færgemanden lagde Landgangsbrættet ud, løftede Bomtræet af og gav Gaardejeren et Vink, at han kunde køre i Land.

»Far vel, Jens Madsen, lad mig se, du ikke farer for haardt mod din lille Hjælper,« sagde Knud Hansen, idet han betalte for Overfarten.

»Jeg er nu min egen Herre og staar ikke under jer mere,« svarede Færgemanden trodsig uden at se paa Gaardejeren.

Knud Hansen svarede ikke, men kørte langsomt over.

»Hvad hedder du, min Dreng, og hvor bor du?« spurgte Gaardmanden Drengen, som endnu stod ved Pælen.

»Jeg hedder Ole og bor hos Faster Lene i det Hus her ved Færgestedet,« svarede Drengen.

»Har du maaske ingen Forældre, stakkels Barn?« spurgte Konen deltagende.

»Nej, de døde, mens jeg var lille.«

»Er din Faster godt ved dig?« spurgte Konen videre.

»Ja, *det* er hun,« svarede Ole med Eftertryk.

»Hvad tager hun sig for?« spurgte Konen paa ny.

»Faster vasker hos Folk og luger,« oplyste Drengen. »Men hun er for Tiden syg, hun har faaet Hul paa sit ene Ben.«

»Hvad lever I saa af, mens hun ikke kan bestille noget?«

»Jeg hjælper Færgemanden og tjener derved lidt, saa vi faar til det nødvendigste,« svarede Ole.

»Du er nok en flink Dreng,« mente Knud Hansen. »Se, her er en Drikkeskilling. Jeg kommer tilbage i Aften, men det bliver noget sent.«

Gaardejeren strammede Tøjlerne og vilde køre, da Ole raabte:

»Det er vist en Fejltagelse, det er en hel Daler, I har givet mig!«

»Nej, det er rigtigt nok, min Dreng, du og din syge Faster kan have nødig at faa lidt Hjælp i den knappe Tid.« Dermed kørte Knud Hansen bort i fuld Fart, mens hans Kone sendte Drengen et sidste Nik.

»Bare Jens ikke tager for haardt paa den lille Fyr,« sagde hun med et Suk. »Saa du, hvem han lignede?«

Gaardejeren nikkede. »Ja, jeg saa det straks — det var Jørgen op ad Dage.«

Konen sukkede igen — Jørgen hed Ægteparrets eneste Barn, der var død som lille Dreng, og Forældrene var aldrig rigtig kommet over det Tab.

— Imidlertid havde Ole faaet Lov at gaa hjem til Middag. Paa Vejen gik han ind i Kroens Købmandshandel og købte noget Mælk, Pølse og en stor Hvedekage.

»Se her, Faster, hvad jeg bringer hjem,« raabte han, idet han traadte ind i Stuen. »Jeg har faaet en hel Daler af en Mand, der kom her over med Færgen.«

»Du er min egen, rare Dreng, Ole,« sagde Faster Lene rørt. »Bare du ikke slider for haardt, saa du bliver syg, men nu varer det neppe længe, inden jeg er rask i min Fod, den er jo meget bedre de sidste Dage. Jeg maa rigtignok love for saadan en flink Dreng, du har været til at pleje din gamle Faster.«

Ole gav sig nu rask i Færd med at vaske Kartofler, som han satte over Ilden, og efter en god Times Forløb stod der et Fad dampende Kartofler, en kogt Kødpølse og en Kande varm Mælk til den friske Hvedekage paa Bordet foran Fasteren, og hun og Ole spiste med god Appetit.

Om Aftenen, da Ole havde hjulpet sin Faster i Seng, satte han sig ved Vinduet, han vilde gerne se ham, den rare Mand, naar han kom tilbage. Søvnens overvældede dog snart Drengen, men Vognehjuls Rumlen og Hestetrampen vakte ham i rette Tid. Sagte listede han sig ud og løb hen til Færgen. Det var ganske rigtig Knud Hansen, der kom for at færges over.

Jens Madsen stod rede til at løsne Tovet, og Gaardejeren var i Færd med at køre over, saa Ole naaede lige at springe om Bord og trække Landgangsbroen efter sig, da Færgen gled fra Land.

Drengen lagde straks Mærke til, at Bomtræet ikke var lagt for paa nogen af Siderne, og han gjorde hviskende Færgemanden opmærksom paa det manglende.

»Pas dig selv, Dreng,« lød Svaret med truende Røst, »jeg skal nok sætte Bomtræet for, naar jeg finder, det er nødvendigt. Hvorfor kommer du ellers paa denne Tid? Jeg har ikke kaldt paa dig.«

Ole trak sig tavs tilbage.

Det var Midnat, og Himmelen var mørk.

Knud Hansen og hans Hustru var trætte, og skiftede ikke mange Ord. Hestene var hele Tiden urolige, og Gaardejeren maatte holde Tømmerne stramt.

Med eet dukkede en ængstelig Tanke op hos Ole. Naar Hestene var saa urolige, kunde der ske en Ulykke. Dersom de skubbede Vognen over mod Færgens Kant, vilde Heste og Vogn glide ud i Vandet, fordi der ingen Bomtræ var sat for.

Drengen kunde ikke alene løfte den tunge, lange Bom, og han turde ikke for anden Gang tale til Færgemanden om det.

I samme Øjeblik gav det et voldsomt Ryk i Vognen, og den gled tilbage. Knud Hansen trak af alle Kræfter i Tømmerne, men Vognen bageste Hjul var allerede gledet ud over Færgens Kant, saa Hestene umulig kunde holde igen.

De stakkels Dyr kæmpede af al Magt for at slippe løs. Ole trak en Kniv op af sin Lomme; han havde faaet den Tanke, hvis det var mulig at skære Linerne over, saa kunde i det mindste Hestene redde sig — men Skrig og et vældigt Plask vidnede om, at Vogn, Heste og Mennesker var styrtet i Vandet.

»En Baad, svøm i en Fart over efter Baaden, Dreng,« raabte Færgemanden.

Ole sprang i Vandet og var snart ved Bolværket, hvor der altid laa en Baad rede for at ro enkelte Personer over.

I faa Minutter var han naaet hen imod Færgen, hvor nogle Skikkelser rørte sig i Vandet, det var Knud Hansen og hans Hustru, der arbejdede for at holde sig oven Vande ved Hjælp af et Tov, som Jens Madsen havde kastet ud til dem.

Gaardejeren hjalp først sin Kone op — det kneb for Ole at holde den lille Baad paa ret Køl under det Stykke Arbejde, og derpaa kravlede Knud Hansen selv op i Baaden.

Hestene stod derimod ikke til at frelse, de var gaaet til Bunds med Vognen.

Da Knud Hansen og hans Hustru kom i Land, skyndte de sig hen til en Familie, som boede i Nærheden. Der fik de tørre Klæder, og Manden kørte dem hjem.

Drengen løb tilbage til Færgemanden, der ventede for at tage ham med tilbage.

Jens Madsen havde ikke rørt en Haand for at hjælpe Hansens. Han havde ladet Ole sørge for dem og ikke givet mindste Anvisning om, hvad han skulde gøre.

Næste Morgen blev Vognen og de døde Heste trukket op. Knud Hansen var selv til Stede. Han var meget nedbøjet. Han havde ikke alene mistet et Par kostbare Heste, men en stor Sum Penge i Sedler maatte under hans Kamp for at holde sig oven Vande, være gledet op af hans indvendige Frakkelomme, for han havde savnet dem, da han skiftede Tøj. Der blev dræget efter den savnede Pengepose, men uden Held; sandsynligvis havde en Strømning i Vandet ført den bort. Det nyttede ikke at søge mere.

Der var gaaet over et Aar siden den ulykkelige Hændelse, som nu omtrent var glemt. Ole hjalp ikke mere til med Færgen, men det morede ham nu og da at gaa ned til Færgestedet og se, hvem der blev sat over.

En Dag, da han stod der, kom et Par Mænd, som vilde sættes over. Færgen var paa den anden Side, og mens de ventede, hørte Ole dem nævne Knud Hansens Navn. Han blev opmærksom og lyttede efter deres Tale.

»Ja, det er galt fat med Knud Hansen for Tiden, Gaarden skal sælges ved Auktion i næste Uge,« ytrede den ene.

»Det gør mig ondt for ham,« svarede den anden. »Han er ellers en flink Mand, men han led jo et føleligt Tab ved den Ulykke paa Færgen. Han mistede alle de Penge, han skulde bruge til Terminsbetalingerne, og da han forud var kommet tilbage paa Grund af Ombytninger ved Gaarden, kunde han umulig klare sig. Og saa kom dertil Tabet af et Par Heste, han lige havde købt, men skulde betale med Afdrag.«

»Ja,« indrømmede den førsttalende. »Det var en underlig Historie med den Ulykke; naar man ikke kendte Knud Hansen, skulde man sandelig tro, han havde været rusende, for det er da ikke saa umuligt at holde et Par Heste den korte Tid, det tager, at blive sat over.«

»Nej, jeg har heller aldrig forstaaet, hvordan det kunde ske,« svarede den anden.

Nu kom Færgen, og Mændene gik om Bord.

Ole stod et Øjeblik overvældet af, hvad han havde hørt. Han havde ikke set Gaardejeren siden Morgenen efter Ulykken, men ofte tænkt paa den rare Mand, der havde mistet de kønne Heste. Og nu maatte han sælge sin Gaard! Hvor gjorde det Ole ondt for ham!

Men — der for en Tanke gennem ham — Folk troede, Gaardejeren var svirende og ikke havde haft Magt over Hestene af den Grund — det

var Synd. De vidste jo ikke, at Bomtræet havde manglet for Siderne, og derfor var Ulykken sket. — Det skulde den rare Gaardejer have at vide. Ole løb ned til Færgen. Jens Madsen var der ikke selv, men Karlen gav Ole Lov at komme med over.

En halv Time senere stod Ole i Knud Hansens Forstue og bankede paa Døren.

Gaardejerens Kone lukkede op.

»Men det er jo den flinke, lille Fyr fra Færgen,« sagde hun efter at have set et Øjeblik paa Drengen. »Kom indenfor, min Ven.«

Ole tog Huen af og gik rask frem i Stuen hen til det Bord, hvor Knud Hansen sad.

»God Dag, Ole,« sagde Gaardejeren med et sørgmodigt Smil. »Jeg har ofte tænkt paa at faa fat i dig og rigtig sige dig Tak og give dig noget, fordi du hjalp os saa godt hin ulykkelige Nat, men det har været en trang Tid for mig. Men nu har jeg dig jo hos mig og kan indhente det forsømte. Men hvad vil du, min Dreng, for du har formodentlig et eller andet Bud til mig?«

»Ja,« svarede Ole, »jeg hørte for lidt siden nogen tale om Dem, og derfor er der noget, jeg gerne vil sige.«

»Sæt dig saa ned, min Ven, og lad mig høre, hvad du har paa Hjertet,« sagde Knud Hansen. Ole fortalte nu, at han havde opdaget, at Bomtræerne manglede, og Jens Madsens Svar, da han gjorde ham opmærksom paa det. »Men hele Ulykken skete saa hastig, at jeg ikke kunde faa advaret Dem,« endte Drengen sin Tale.

»Er du aldeles sikker paa, hvad du der siger?« spurgte Gaardejeren.

»Ja, det er alt sammen sandt, og — jeg tør sværge paa det,« svarede Ole med dyb Alvor.

»Godt, min Dreng, jeg har hele Tiden selv troet, det var Grunden til, at Vognen gled saa brat i Vandet, men da jeg ikke havde noget Bevis, nyttede det ikke at klage. Færgemanden fremviste et Bomtræ, som min Vogn skulde have knækket. Han var saamænd ved at kræve Erstatning for det, men frafaldt den højmodig. Den Slyngel! Men nu melder jeg ham til Øvrigheden og haaber saa, du ikke vil svigte mig, lille Ole!«

»Svigte Dem?« gentog Ole forundret.

»Ja, jeg mener, du kunde blive ængstelig og forvirret, naar du staar for Dommeren og saa ikke turde tale,« sagde Gaardejeren venlig.

»Nej, nej, jeg siger jo kun, hvad der er sandt, og derfor kan ingen gøre mig forvirret,« svarede Ole frimodigt.

»Saa stoler jeg paa dig,« svarede Knud Hansen, idet han strøg Ole over Haaret.

»Du er rigtignok en god Dreng,« sagde Konen rørt. »Hvordan har din Faster det?«

»Jo Tak, hun er rask og kan atter passe sit Arbejde.«

Ole løb hurtig hjem, og kort Tid efter gentog han højt og frimodigt i Retten alt, hvad han havde meddelt Knud Hansen.

Færgemandens Paastand, at han havde set Gaardejeren give Ole Penge og altsaa betalt ham for at vidne, rokkede ikke Drengens Udsagn.

Efterhaanden indviklede Jens Madsen sig i saa mange Modsigelser, at hans Skyld derved blev fuldstændig klar. Han dømtes til at betale Knud Hansen den fulde Værdi for Vogn og Heste og tillige erstatte ham de tabte Pengesedler. Desuden fik han flere Aars Fængsel, da der ogsaa kom andre Uredeligheder for Dagen.

Men Oles Lykke blev det, at han fik Sandheden bragt frem.

Han og Faster Lene kom til at bo hos Knud Hansens, og det varede ikke længe, før de barnløse Folk adopterede den flinke Dreng, der mindede dem om deres eget, tabte Barn.

Og aldrig har Oles Fosterforældre fortrudt, at de gjorde ham til deres Søn og Arving til Gaarden.

JULENS BAMBINO

For en Del Aar siden saa man ofte her i Danmark unge Knøse og Dreng med et sydlandsk, fremmed Udseende vandre fra Dør til Dør falbydende forskellige Varer, Musefælder, Fuglebure eller Gipsfigurer. Det var alle indvandrede Tyrolere, Savoyarder eller Italienere, Ungdom fra fattige Lande, der ikke selv kan brødføde deres Folk.

Her skal vi høre en Historie om to saadanne fattige Dreng.

Det var en fjorten Dage før Jul. Alle Københavns Butikker havde stillet deres nyeste og bedste Varer i Vinduerne. Ogsaa Frugthandlersken, Madam Larsen, som man i de Tider tiltalte alle gifte Kvinder, havde i Dag travlt med at lægge sine Varer saa pynteligt og indbydende, som det lod sig gøre i det store, brede Kældervindue.

Et Par Gange gik hun op paa Gaden for at se, hvordan Sagerne tog sig ud.

Som hun stod der og nød Synet af sit fuldendte Arbejde, kom en lille Italienerdreng hen til hende og falbød sine Gipsfigurer.

»Smukke Ting, Signora, billige Ting, køb lidt, stakkels Remi er sulten, men har ingen Penge.«

Hun vilde give den stakkels Dreng et gnavent Afslag, men blev forstyrret af en skældende Kvinderøst, der raabte:

»Har jeg ikke tidt været efter dig, din Slubbert! Du kan jo se, at der staar trykt, at ingen maa falbyde Varer her i Ejendommen!«

Med et ublidt Puf blev en Dreng skubbet ud af Porten og tumlede lige mod den lille Italiener, som derved tabte den Figur, han havde taget op sin Kurv.

Begge Drengene saa forfærdet paa Skaarene, som laa paa Gaden.

Den, der var Skyld i Uheldet, var en fattigklædt, men køn Dreng, som paa Ryggen bar en Dragt Staaltraadsvarer, Musefælder og lignende, — han var tydeligt nok ogsaa en Udlænding.

»Hvor det gør mig ondt,« sagde han paa Dansk, men med fremmed Udtale. »Den dejlige Figur! Men jeg kunde ikke gøre for det. Faar du Prygl hjemme?«

Den lille Italiener, der jo ogsaa forstod Dansk, nikkede tavs.

»Der har du en Tiøre,« sagde Frugthandlersken, »men se saa' at komme af Sted med jer begge to.«

Dermed gik hun brummende ned i sin Butik.

Madam Larsen var kendt som en flink og paapasselig Kone, der altid var samvittighedsfuld mod sine Kunder, men hun brød sig ikke om andre i Verden end »Musse«, den smukke, graa Kat, som hun havde taget sig af, da den for flere Aar siden kom tilløbende i forkommen Tilstand.

»Ja, Musse, det var slemt for den lille Gadestryger, men vi kan ikke tage os af saadan en Fyr, vi ved jo ikke, om han vilde slikke eller stjæle af vore Sager — vel, Musse?« spurgte hun og klappede sin firbenede Ven, der kælent strøg sig op ad hende.

Imidlertid gik de to Drengene sammen hen ad Gaden.

Gerhard, den lille Musefældehandler, trøstede sin ny Ven paa det bedste og delte sit tørre Fedtebrød med ham.

Begge Drengene var forældreløse. Remi boede sammen med et Par voksne Italienere hos en gammel Landsmand, der kun gav ham Husly og lige den nødvendige Kost for at gaa rundt og sælge hans Arbejder.

Gerhard havde det ikke stort bedre, han maatte ofte døje baade Sult og Kulde, naar han strejfede om for at afsætte Varer for to nærige Tyrolere, der havde kendt hans Forældre og ment, at naar de tog Drengen med paa deres Rejser, kunde han gøre dem tredobbelt Gavn for Føden. Havde han en Dag været saa uheldig ikke at blive af med Tingene og kom hjem uden Penge, vankede der gerne en Dragt Prygl. Men Gerhard havde et muntert Sind, han havde lært at finde sig i Skæbnen og han led ikke saa meget af Hjemve, som Remi, der aldrig kunde faa sit kære, sollyse Hjem ud af Tankerne.

Hvad der ogsaa gjorde Remi saa træt af alt var, at han ikke kunde taale at trave rundt paa Gaderne i det barske, nordiske Vejrlig. Gerhard raadete imidlertid sin ny Ven til at faa sine Varer stillet op i en Port; der kunde de bedre ses, og Folk fik mere Lyst til at købe dem. Og han fandt i Porten over for Frugthandlersken en god Plads dertil. Gadens Politibetjent, der følte Medlidenhed med den lille, sorgfulde Italiener, lod ham rolig staa der, og det blev fra nu af Remis daglige Plads.

Af og til solgte han en Figur, og hver Aften hentede Gerhard Remi fra hans Stade, og de to Drengene gik paa Hjemvejen gennem de brede, oplyste Gader og morede sig ved at se paa alle de udstillede Ting. Saa glemte de for en Stund deres Fattigdom og glædeløse Tilværelse.

En Aften, da de stod uden for et prægtig oplyst Butiksvindue, hvor de elektriske Lamper straaledede, sagde Gerhard sukkende:

»Hvor det er dejligt! Og ved du, at Jesusbarnet kommer Juleaften? Kender du Jesusbarnet, Remi?«

»Bambino divino« (det guddommelige Barn), sagde Remi paa sit italienske Sprog. »Ja, du, dets Krybbe staar jo i Kirken, og Madonna har det lille Barn paa Skødet, og den hellige Josef staar ved Siden af, og Hyrderne tilbeder dem, og deres Hjord græsser paa Marken og mange, mange Lys staar rundt om, og foroven er den store Stjerne, bella Stella.«

»Ja, den store Julestjerne,« istemmede Gerhard. »Men saadan noget har de slet ikke her i de store Kirker. Vi maa se at komme ind i een af dem, hvor vi hører hjemme.«

»Men, se, se!« udbrød Remi, »der henne i Bogladevinduet hænger et Billede af Madonna.«

Det var for den lille Udlænding, som det Billede vakte al hans Hjemve, og Taarerne løb ned ad hans Kinder. Han følte sig saa syg, saa ene og længtes saa meget efter sit skønne, varme Fødeland.

Imidlertid havde Madam Larsen, højst mærkeligt for hende selv, fundet Medlidenhed med sin lille Genbo. Hun bad ham af og til løbe et Ærinde for sig, mens hun holdt Øje med hans Ting, og derfor gav hun ham et Æble eller et Par Nødder. En Gang var hun saa gavmild at give ham en Appelsin, og denne Frugt gjorde den lille Italiener overvættes glad. Han syntes, det var en Hilsen fra Hjemmet, og han klappede og kærtegnede den, som var den et levende Væsen.

Spise den vilde han dog ikke, den skulde gemmes til hans Ven. Og hvor meget Gerhard end stred imod, saa maatte han spise den hele. Remi vilde ikke have noget af den, men var lykkelig over at kunne give sin Ven en saa kostelig Nydelse.

Det var nu tæt op ad Jul. Det var begyndt at fryse, og Remi sad blaa-frossen og sammenkrøbet i Porten. Af og til hostede han, men hans store, brune Øjne stirrede hele Tiden paa Juletræerne overfor. Jul — Jul — bare han dog kunde komme i Kirken og se Bambino!

Madam Larsen havde lige solgt et Juletræ og vilde gaa ned i Kælderen, da Musse smuttede op paa Gaden.

»Men Musse dog,« skændte hun, »hvad har du at bestille ude paa Gaden i denne Kulde? I en Fart ind med dig, saa skal jeg varme din Mælk, at du ikke bliver forkølet.«

Nu hørte hun Remi hoste. »Stakkels Dreng, skal vi ogsaa give ham lidt varm Mælk, Musse?»

Hun satte en Kasserolle ind i Kogekakkelovnen og kaldte paa Remi. Drengen løb hurtigt over til hende, mens han stadig hostede og trykkede Haanden mod Brystet.

»Gør det ondt min Dreng?» spurgte Madam Larsen i en Tone, der lød helt mild.

»Ja, lidt,« svarede Remi. »Men hvad skal jeg gøre for Dem?»

»Drik denne varme Mælk.«

Taknemmelig slubrede Drengen Mælken i sig, den gjorde godt i hans Bryst, og han takkede vel de tusinde Gange for den.

»Gaa saa over igen, min Dreng, i Morgen skal du igen faa en Kop varm Mælk,« sagde Frugthandlersken.

Men hvad var dog det? Barnet havde jo bare Fødder i denne Kulde!

»Hvad maa den Onkel dog være for et Umenneske? Hvad mener du, Musse? Nu giver Folk saa mange Penge ud i denne Tid til unyttigt Fjas og Pynt, og saa kan saadan et stakkels Væsen maaske gaa hen og dø i denne Kulde af Mangel paa lidt varme Klæder. Det er dog Synd, Musse!«

Rask kastede Madam Larsen et Tørklæde om sig og skrev med Kridt paa Døren: »Kommer straks igen.«

Saa ventede Kunderne, til hun kom tilbage.

Hun gik skyndsomst over Gaden og ind i en Forretning, hvor hun købte noget Uldgarn til et Par Strømper.

Da Aftenen kom, og hun havde lukket Butikken, satte hun sig til at strikke med Musse paa Skødet, hvem hun gentagne Gange fortalte, at hun maatte skynde sig, saa hun kunde faa Strømperne færdige til om otte Dage. Saa var det Juleaften, og saa skulde Drengen ikke mere fryse. Han skulde have et Par varme Strømper og en god Trøje. Lidt Slik kunde der vel ogsaa blive til ham.

Som hun sad der, blev hun saa underlig til Mode. Hun havde ikke, siden hun var Barn, glædet noget Menneske med en Julegave, og nu havde hun lige saa travlt som alle andre og var tilmed glad ved det.

Hun huskede, hvor god hendes Moder havde været mod hende og kunde ikke blive den Tanke kvit, hvor lidt hun selv lignede sin gode Moder.

Tjene Penge havde været al hendes Tragten — Kærlighed havde der ikke været Tanke for. Hvem skulde hun ogsaa holde af?

Hun var lige konfirmeret, da hendes Forældre døde. Hendes faa

Slægtninge brød hun sig ikke om, og hendes Mand var død efter et Par Aars Ægteskab. Børn havde de ikke. Hun stod saa ene i Verden, og derfor havde hun fundet sin Glæde i at spare og lægge Penge op.

Nu forekom det hende, mens hun sad der, at en Røst hviskede: »Hvad du gør mod en af disse smaa, det gør du mod mig!«

Var det Kristusbarnet, der vilde vinde hende for sin Kærlighed, som hun saa længe havde lukket ude?

Saa hun ikke hver Dag en af »de mindste« for sig i Nød og Elendighed, og havde hun gjort noget for ham?

Først i Dag havde hun følt rigtig for ham, og hvor glad havde han ikke været, den Stakkel — og hun selv havde ogsaa været glad.

Taarerne løb ned ad hendes Kinder, hun maatte lægge Strikketøjet bort. Hun græd over sig selv, over den spildte Tid. Ja, hun vilde gøre godt mod den lille, syge Dreng, som Gud havde sendt paa hendes Vej for at mildne hendes Hjerte.

Hun blev nu roligere, gik til Sengs og sov snart fast, mens hun i Drømme saa sig selv som Barn staaende med sin Moder ved Juletræet. Saa blev det paa een Gang helt mørkt, men frem af Mørket kom den lille Italiener med sit taknemmelige Aasyn. Hun vilde ile hen til ham, men vaagnede i det samme.

Det var Tid at staa op og tage fat paa Dagens Gerning. Ofte gik hun til Døren for at se, om Remi var kommet. Mælken var varmet og ventede paa ham; der laa i Dag et Stykke Wienerbrød ved Siden af Koppen. Men stadig var han der ikke. Hun blev urolig. Han saa i Gaar meget daarlig ud, og Hosten lød saa hult. Mon han var blevet endnu mere syg?

Endelig saa hun ham. Gerhard bar hans Kurv tilligemed sine egne Varer. Remi støttede sig tungt til Vennen og maatte af og til standse, naar Hosten kom.

Skønt der var Kunder i Butikken, bad Madam Larsen dem vente et Øjeblik og løb saa over Gaden til Drengene. Remi var sunket om i Porten, og Gerhard stod grædende foran ham.

»Han er saa syg, jeg ved ikke, hvad jeg skal gøre ved ham,« sagde han og saa med et bedende Blik paa Frugthandlersken.

Hun bøjede sig ned over det syge Barn, følte paa hans brændende Pande og mumlede: »Stakkels, lille Dreng!«

»Jeg maatte slæbe ham af Sted, han var saa træt, men jeg kunde ikke bære ham,« sagde Gerhard stadig grædende.

Der havde imidlertid samlet sig en Del Folk om den syge Dreng, baade nysgerrige og deltagende.

En tilbød at hente en Læge. En anden vilde gaa til Hospitalet.

»Han dør under Transporten,« mente en tredje.

»Jeg bærer ham over til mig, jeg vil pleje ham,« sagde Madam Larsen, og før nogen kunde komme til, havde hun løftet det syge Barn op og bar det over Gaden.

»Han dør, tænk dog paa, hvad det fører med sig,« ytrede en af de omstaaende.

Men Madammen brød sig ikke om, hvad der blev sagt.

Hun redte i Hast et Leje til Remi paa sin Sofa og lod en Læge hente.

Denne sagde straks, at Barnet havde en heftig Lungebetændelse, og det krævede en omhyggelig Pleje, om han skulde komme over den.

Madam Larsen gik mellem sin Patient og sine Kunder uden at trættes. Henad Aften kom Gerhard for at se til sin syge Ven.

»Bare se ham et Øjeblik,« bad han sagte.

Madam Larsen klappede venligt Gerhard paa Kinden, og han listede sig taknemmelig hen til den syge, der laa i Feberfantasier.

»Han taler om Bambino, han mener Jesusbarnet, jeg tror Gud henter ham op til sig,« sagde Gerhard grædende.

Madam Larsen tænkte det samme, mens hun puslede om det syge Barn. — Gerhard fik Lov at komme hver Dag. Han havde bragt Kurven med Figurerne til Remis Hjem og sagt, at han var syg. Men der var ingen, som brød sig om, hvor Drengen var, naar han ingen Nytte gjorde, og Madam Larsen var helt glad over at have den lille Patient for sig selv. Folk kunde slet ikke fatte, at den indesluttede Kone paa een Gang havde faaet Lyst til at tage sig af en fremmed Dreng.

Der var gaaet fem Dage, og Lægen mente, at Krisen var nær. Madam Larsen fik en ung Pige til at passe Butikken, hun kunde ikke gaa fra sin Patient. Han laa stille hen, og ængstelig ventede han Lægens Komme.

Ved første Blik saa han, at der var indtraadt en Vending til det bedre.

»Han vil komme sig, takket være Deres omhyggelige Pleje. De har reddet hans Liv,« sagde Doktoren.

»Gud har givet mig ham,« sagde Madam Larsen stille. »Han skal fra nu af være min Søn.«

Den næste Dag var det Juleaften. Hvor var Madam Larsen glad,

mens hun flinkt ekspederede sine Kunder og fik imellem Tid til at hjælpe Gerhard med at pynte et Juletræ. Skønt det ikke var rimeligt, at Drengen vilde sælge nogle af sine Varer en Juleaften, var han dog sendt ud af sin strenge Herre for mulig at tigge nogle Skillinger sammen.

Men Madam Larsen havde fattet en stor Beslutning: Hun vilde tage begge Drengene til sig. —

Remi sov næsten uafbrudt. Det var det bedste Middel til at samle Kræfter, mente Lægen, som havde været der for at se til ham og givet Lov til at tænde Juletræet inde hos ham om Aftenen.

Da Butikken var lukket, blev Træet tændt, og det stærke Lys vakte Remi, der med et glad Smil saa paa Stjernen i Toppen af Træet.

»Kan du se, Bambino sender dig et Juletræ med Lys og en Stjerne i Toppen,« sagde Gerhard, der var ellevild af Glæde.

»Er det kommet til mig? Jeg har hele Tiden drømt om Bambino,« sagde Remi, idet han rejste sig op i Sengen.

»Ja,« sagde Madam Larsen, idet hun omfavnede ham. »Jesusbarnet har ogsaa givet dig en Moder og en Broder. Baade du og Gerhard skal blive hos mig som mine egne Børn.«

»Skal jeg have mit Hjem her,« jublede Gerhard. »Aah, hvor De dog er rar! Og jeg skal ogsaa være sammen med Remi!«

Men den svage Remi hviskede sagte, mens Taarerne løb ham ned ad Kinderne: »Bambino har hørt min Bøn, aah, jeg faar igen et Hjem.«

— Mange Juleaftener fejrede Madam Larsen med sine Plejebørn. Remi blev stærkere Aar for Aar. Han tænkte vel tidt paa sit kære Fædreland, men han længtes ikke mere saa heftigt efter det — nu havde han jo et Hjem, en Moder og en Broder.

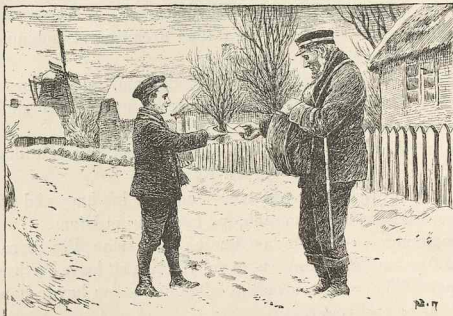

JÆGERMESTERENS JULEPAKKE

(Tegninger af Poul Steffensen).

Med Huen paa Snur og Hænderne i Bukselommerne løb Dyrslæge Ringbergs 10-aarige Jørgen henad den snedækte Vej i Landsbyen. Han havde lige faaet Juleferie, og nu skulde han more sig et Par Timer i det

fri, inden den korte Decemberdag var til Ende.

Men der kom jo hans gode Ven, Morten Postbud, ham maatte han snakke med. Jørgen havde ofte fulgt »Morten Post«, som han blev kaldt, paa Vej og flere

Gange faaet Lov til at bringe et Par Breve eller en Pakke op til Herregaarden Egebæk. Det var saa morsomt at komme derop og se paa Kalkunerne, Paafuglen og de dejlige Heste i Stalden.

Jægermesteren, der ejede Egebæk, var en venlig Herre, slet ikke stolt, skønt hans adelige Mærke, en Ørn og to korslagte Sværd stod indhugget over Porten. Han havde saamænd en Gang taget Jørgen ind i sit Værelse og vist ham sin Vaabensamling.

»God Dag, Morten Post,« raabte Drengen, »skal De ind til os med Brev?«

»Nej, i Dag er der ingen Post til jer,« svarede Manden, »men har du

Lyst, saa kan du bringe en Pakke op paa Herregaarden for mig, det er saa tungt at gaa i Sneen, og der er megen Post i Dag.»

»Ja, gerne,« svarede Jørgen, »det skal jeg snart faa besørget.«

»Vejen er ikke saa lang, og jeg tør nok lade dig gøre det. Jeg ved, du er paalidelig,« vedblev Morten. »Det gælder min Stilling, gaar det galt, for jeg maa jo ikke overlade Postsagerne til fremmede.«

»Stol kun paa mig, Morten Post, jeg skal bringe den saa sikkert, som var det Dem selv,« forsikrede Jørgen.

»Ja, her er saa Pakken og her Adressebrevet. Put det i Lommen, at det ikke glider fra dig, og Tak, fordi du sparer mig Vejen. Far vel min Dreng!«

Postbudet gik videre gennem Byen, og Jørgen vendte Pakken i Haanden. Ih se, der var tre store, røde Segl paa den, og i hvert Segl stod der en Ørn og to korslagte Sværd.

»Naa, det er nok Jægermesterens Slægt, der sender den Pakke,« tænkte Drengen.

Der var omtrent en halv Times Gang til Egebæk, men Jørgen gik rask til og morede sig ved at sætte sine Fodspor i den hvide Sneflade.

Men hvad var det? Drengen standsede, det forekom ham, at han hørte en klagende Lyd. Han var en modig Dreng, som altid var rede til at yde sin Hjælp, og uden at tøve gik han efter Lyden, idet han gættede, at den kom fra den store Mose. Da han naaede dertil, saa han ogsaa, at et Stykke ude i Mosen laa en lille Hund, som forgæves søgte at holde sig oppe og naa fast Bund.

Jørgen vidste, at Mosen var dyb, og det vilde ikke være let for ham at komme Dyret til Hjælp, han stod i Fare for selv at sidde fast, men han maatte alligevel prøve, det var ham umuligt at gaa forbi og lade det stakkels Dyr i Stikken.

Et Øjeblik saa Drengen sig om. En Træstamme laa et godt Stykke ud i Mosen, og han vidste, at der lige ved Kanten havde ligget et Par Brædder. Kunde han finde dem under Sneen, var det muligt, at han ved deres Hjælp kunde naa ud til Hunden og faa den trukket op.

Drengen strøg Sneen af en stor Sten ved Vejen og lagde Pakken paa den, saa gav han sig til at søge rundt om og fandt virkelig Brædderne. Derefter krøb han hen ad Træstammen og halede Brædderne efter sig, mens han stadig talte opmuntrende til den lille Hund.

Dyret lod til at forstaa, at der gjordes noget for at komme det til Hjælp, hørte op at klage og holdt sig roligt, saa det ikke sank dybere i Mosen.

Jørgen var nu naaet til Enden af Træstammen. Rask lod han først det ene Brædestykke glide ud og lagde sig plat ned paa det, saa skød han det andet frem foran og krøb over paa det. Nu var han nær ved Hunden. Han tog sit lange Halstørklæde af og slyngede det over mod Dyret.

»Grib fat, lille Vovse,« raabte han lokkende.

Hunden prøvede virkelig at gribe Enden af Tørklædet med Tænderne, men fik ikke fat.

Atter slyngede Drengen Tørklædet ud, og denne Gang fik Hunden fat i det. Jørgen trak til og fik Dyret halet ind paa Brædestykket, der truede med at synke. Derpaa kravlede han selv hen ad de to Brædder, mens han med den ene Haand holdt fast i Nakkeskindet paa Hunden. Saaledes naaede han Træstammen, og den værste Fare var overstaaet.

Med Fare for at falde ned af Stammen fik Jørgen Hunden op paa Ryggen og krøb saa videre ad Stammen ind paa den faste Jordbund.

Baade Hund og Dreng var frelst! Og glad var Jørgen!

Men mindre glad vilde han have været, hvis han havde set den høje, duknakkede Skikkelse med det skulende Blik, som lidt før var gaaet forbi oppe paa Vejen og et Øjeblik havde standset ved Stenen, som Jægermesterens Pakke laa paa.

Den stakkels Hund var helt udmattet, men viste sin Taknemmelighed ved nogle Slik paa Jørgens Hænder. Den blev dog liggende paa Jorden, og da dens Redningsmand vilde rejse den op, udstødte den nogle klagende Hyl. Hunden maatte have stødt sig, for dens ene Forpote blødte stærkt.

Ikke for intet var Jørgen Søn af en Dyrlæge — han havde ofte set sin Fader forbinde syge Dyr.

Rask tog han sit Lommeørklæde frem og bandt det efter alle Kunstens Regler om den saarede Pote.

Men nu maatte han se at faa Pakken bragt til Egebæk.

Der var ikke langt til Herregaarden, saa han kunde godt bære Hunden derop og bagefter hjem. Han vilde bede sin Fader tage hans Patient under Behandling; senere fandtes vel nok Dyrets Herre.

Jørgen rettede lidt paa sit Tøj, tog Hunden paa Armen og gik saa hen til Stenen, hvor han havde lagt Pakken.

Men hvad i al Verden var dog det?

Der var jo ingen Pakke — væk var den!

Drengen spejdede omkring til alle Sider, søgte og søgte og opdagede nogle brede Fodspor i Sneen. Der havde altsaa været en Tyv og taget Pakken!

Det var en fæl Redelighed. Hvad skulde han dog gøre?

Var Pakken borte, vilde Morten Post miste sin Stilling, og han havde dog stolet paa, at Jørgen var lige saa paalidelig som han selv.

Stakkels Morten Post med sine seks ukonfirmerede Børn! Jørgen vidste ikke sine levende Raad, hvordan han kunde gøre sin Fejl god igen.

Op til Herregaarden maatte han nu allerførst og lade Jægermesteren vide, hvad der var sket og bede ham endelig ikke melde Tabet hos Postmesteren. Jørgen vilde give alle sine Sparepenge for at erstatte Pakken, og hans Fader vilde nok lægge til, hvad der manglede. Fremfor alt maatte det ikke gaa ud over Morten.

Mod i Hu, men fast bestemt paa at tage Følgerne af sit Uheld gav Jørgen sig paa Vej til Egebæk. Hunden laa trygt i hans Arm, og skønt den var Grund til, at han ikke var kommet lige op til Herregaarden og havde faaet Pakken afhændet, angrede Drengen ikke at have frelst Dyret.

Just som Jørgen kom op til Herregaarden og gik hen mod Hovedindgangen, blev Døren lukket op, og Jægermesteren selv kom ud.

Ved at se Drengen standsede han og udbrød:

»Men er det dig, Jørgen! Hvordan er det dog, du ser ud! Og hvad er det, du har i Armen? Min Sandten det er jo Rolf, min ny Hund, jeg har faaet i Gaar. I flere Timer har jeg søgt og kaldt paa ham, og nu vilde jeg tage en af Karlene med mig ud at søge efter ham i Skoven. Hvor fandt du ham?«

»Nede ved Mosen, Hr. Jægermester, eller rettere i Mosen, for det stakkels Kræ laa og pjaskede dernede og kunde ikke komme op.«

»Og saa kravlede du ud efter ham?«

»Javel, det var nu ikke saa farligt, for der laa en Træstamme, og jeg fik fat i nogle Brædder, jeg kunde kravle ud paa.«

»Du er en Knop, lille Jørgen! Rolf er en ægte Pointerhvalp, som har kostet mange Penge, saa du skal rigtig have Tak, fordi du har reddet ham. Og du har tilmed forbundet ham. Ja, du bliver nok din Fars Afløser i Embedet,« lagde han skæmtende til. »Men hvor kunde du egentlig vide, at Hunden var min?«

»Det tænkte jeg slet ikke over,« svarede Jørgen oprigtigt, »for der er noget andet, jeg gerne vilde tale med Jægermesteren om.«

»Er der det, min Dreng! Ja, nu overlader vi Desertøren til Jomfru Holm, at hun kan vaske Fyren, for i Øjeblikket ligner Rolf langt fra nogen fin Hvalp. Og saa kommer du ind og hvil dig lidt efter den strenge Tur.«

Jørgen gav Hunden fra sig til en Karl og fulgte Jægermesteren ind i den store Dagligstue.

»Sæt dig nu hen ved Kaminen, at du kan blive varm og faa Tøjet tørreret,« sagde Godsejeren, »og imens faar du en Kop varm Kaffe, for du skulde nødigt have en Forkølelse paa Halsen, fordi du reddede min Rolf.«

Dermed ringede han paa en Tjener.

Jørgen vaklede et Øjeblik i sin Beslutning. Skulde han tie med Pakken og undgaa Jægermesterens Vrede — nej, og atter nej — det var Mortens Stilling, hele Familiens Underhold, som det her gjaldt.

Saa begyndte han:

»De er saa venlig mod mig, Hr. Jægermester, men om De nu ogsaa bliver forfærdelig vred, er der noget, jeg maa sige.«

»Er det saa slemt, min Dreng? Men kom bare frem med det uden Skjul, det er nok ikke værre, end vi kan komme over det.«

Jørgen fortalte nu, hvad der var hændt, og han endte med bønligt at bede Jægermesteren ikke melde Tyveriet paa Posthuset, for saa mistede Morten sin Stilling. Han havde jo kun givet Pakken til Jørgen, fordi han mente, at den blev bragt lige saa sikkert, som om han selv besørgede den.

»Her er Adressebrevet, saa kan Jægermesteren se, hvor den kommer fra, og jeg vil give alle mine Sparepenge, min Julegris er endnu ikke slaaet i Stykker!« oplyste Jørgen, »og Far vil ogsaa nok spæde til, for at Hr. Jægermesteren ikke skal lide noget Tab.«

Drengen tav og saa ængstelig paa Herremanden.

Denne tog Brevet og efter at have læst det, svarede han:

»Ja, det er jo ærgerligt nok, men du skal ikke være bange for Morten Post's Skyld, den Sag bliver mellem os to. Du kunde jo umulig passe paa Pakken, mens du laa ude i Mosen, det kan da enhver forstaa, og du kunde vel heller ikke nænne at lade Dyret ligge, mens du gik herop. Pakken skal du sandelig ikke erstatte. Det maa være den sjældne Bog, som min Broder vilde give mig. Vel er det et Tab, men en kæk og god Dreng skal

da ikke lide for *det*. Nu taler vi ikke mere om den Ting. Du har reddet Rolf, og det siger jeg dig hjertelig Tak for.»

»Tusind Tak, Hr. Jægermester, at De ikke er vred paa mig,« udbrød Jørgen lettet.

»Far vel min raske Gut! Gaa saa hjem, naar du har drukket din Kaffe!«

Dermed forlod Jægermesteren Stuen. Jørgen drak den gode, varme Kaffe med den dejlige Kage til og gav sig derefter paa Hjemvejen. Men da Drengen kom forbi Stenen, hvor han havde lagt Pakken, og paa ny saa de brede Fodspor i Sneen, for den Tanke gennem hans Hoved:

»Om jeg nu fulgte de Spor, kunde jeg maaske finde Tyven, for en Tyv maa det være, ellers havde han jo bragt Pakken til Jægermesteren!«

Det var endnu saa lyst, at Jørgen let kunde skelne Sporene, og han fulgte dem en lang Tid fremad. Jordsmonnet var bakket, og snart førte Stien op, snart ned. Jørgen kom over den smalle Bro ved Aahuset, forbi Korsvejen ved Skovrødbakken, atter snoede Vejen sig opad gennem et lille Stykke Granskov, saa gik det gennem en Hulvej og saa atter flad Jord mellem høje Bøgetræer. Saa langt havde Jørgen aldrig været før, og nu kom han ud paa en bred Kørevej, hvor der aabenbart havde gaaet flere Mennesker.

I den tiltagende Skumring søgte Drengen forgæves at skelne, hvad det var for Fodtrin, han skulde følge. Et lille Stykke gik han endnu med Øjnene hæftet mod Jorden — saa standsede han og opgav Forfølgelsen.

Men hvor var han nu?

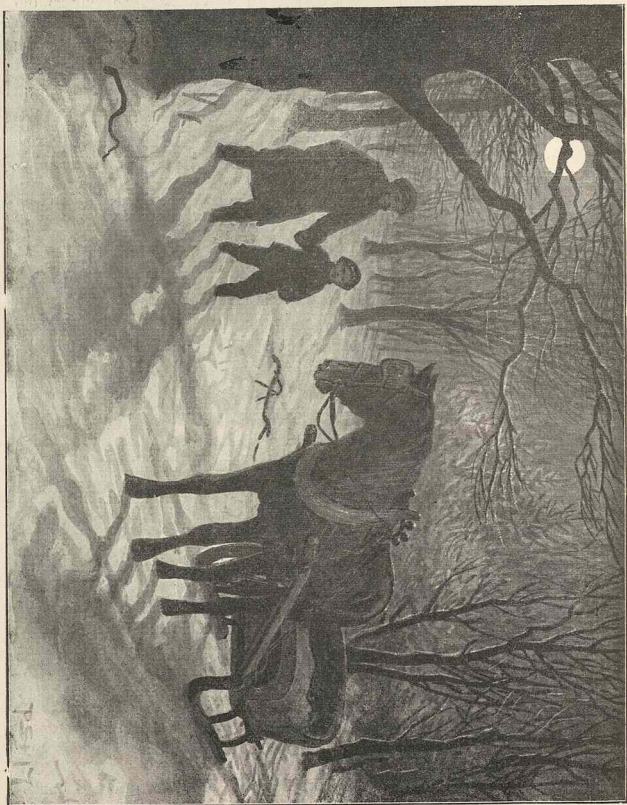
Ja, det anede han ikke, og paa een Gang opdagede han, at han var baade træt og sulten, og at det var ved at blive mørkt.

Men derhenne skimtede han et Lys — der maatte være et Hus, hvor han kunde spørge om Vej.

Han sprang over Grøften og løb ind mellem Træstammerne. Nu stødte han paa et Gærde, saa var han altsaa ved Skovens Udkant. Han klatrede over, kom ind i en Have og gik videre til Havet. Her bankede han paa, og en ældre Kone lukkede op.

Høfligt bad Jørgen, om hun ikke vilde sige ham, hvor han var. Konen saa undersøgende paa ham.

»Hvad er du for en Knægt, hvor kommer du fra?« spurgte hun barsk,

Hvor havde Drengen før set dette gnavne Ansigt med de smalle Læber og de hvasse Øjne: — den Kone saa slet ikke rar ud. Aah, nu var han med! Det var jo svenske Ane, der var gift med Ole Jensen, som havde været i Tugthuset for Indbrud. — De havde i Efteraaret været nede hos hans Fader med deres syge Hest. Den mente Folk ogsaa, de ikke var kommet ærligt til. — Det var nok bedst hurtigst at gaa bort herfra.

Mens disse Tanker for igennem Jørgens Hoved, havde han sagt Konen sit Navn, og at han var gaaet vild i Skoven.

»Derhenne gaar en Sti, naar du følger den, kommer du til Landevejen, der fører til Raaby,« sagde hun og smækkede Døren i.

Jørgen stod et Øjeblik og lænede sig til Dørstolpen. Hvor var han træt, — det kom vist af, at han var saa sulten, for den Timestid, han havde gaaet, var da ikke noget til at trætte en rask Dreng. Det var langt over den Tid, han plejede at faa sit Mellemmaaltid, vel havde Jægermesterens Kage smagt dejligt, men det Stykke var jo ikke noget for en Drengappetit.

Nu gik en anden Dør op ind til Gaarden, og Konen kom til Syne med et Fad i Armen, hun forsvandt ude i Grisestien.

Jørgen tog sig sammen og gik langs med Huset, forbi den lille Stue. Lampen, hvis Lys han havde set, stod paa Bordet, og — du store, kinesiske Kejser — der, lige under Lampen, laa en Pakke med tre store, røde Segl! Var det Jægermesterens?

Jørgen saa sig om, Konen var endnu ikke kommet ind. Drengen var i eet Spring atter henne ved Hoveddøren og inde i Stuen. Aandeløs stirrede han paa Pakken. Jo, der stod Jægermesterens Adresse paa den. og i Seglene Ørnen og de to korslagte Sværd.

Een—to—tre var Pakken taget, Krogene løftet af det lille Vindue, og ud sprang Jørgen med den røvede Skat.

Frem i Halvmørket stormede Drengen knugende Pakken fast i Armen. Han løb, han snublede, rejste sig atter, det gjaldt jo at komme bort, inden Konen opdagede Tyveriet. Tyveriet! — Var han egentlig ikke selv en Tyv? Nej, det var da hans Pakke, Jægermesterens Pakke, som Jørgen havde fuld Ret til at tage.

Omsider maatte Drengen standse, han var saa forpustet, at han neppe kunde faa Vejret.

Maanen var staaet op, dens Straaler skinnede paa den hvide Sne, og

der blev efterhaanden helt lyst i Skoven. Men hvor han skulde vende sig for at finde hjem, var det ham ikke muligt at klare.

Et Øjeblik var Drengen ved at tabe Modet, men det nyttede ikke at fortvivle. Han foldede Hænderne og bad højt:

»Kære Gud i Himmelen, hjælp mig, frels mig fra at fare vild og fryse ihjel i Skoven.«

Jørgen følte sig lidt roligere og løb nu ikke saa sanseløst frem. Da han var gaaet endnu et lille Stykke mellem Træerne, syntes han at høre en svag Lyd, der nærmede sig. Det lød som Bjældeklang, der maatte alt-saa være Mennesker i Nærheden.

Uden mere at tænke paa, om han blev forfulgt af svenske Ane eller hendes Mand, raabte Jørgen saa højt, han evnede:

»Er her nogen, saa hjælp mig at finde Vej, jeg er faret vild. Hjælp! Hjælp!«

Et Øjeblik stod han spændt lyttende. Bjældeklangen hørte han tydeligere, men ingen menneskelig Røst svarede paa hans Raab.

Atter raabte han af sine Lungs fulde Kraft:

»Hjælp! Hjælp!«

Nu svarede en Røst noget borte:

»Hallo! Er nogen i Fare? Svar, hvor er De?«

Drengen studsede lidt, den Røst kendte han.

»Far, Far!« raabte han ellevild af Glæde, »det er mig, Jørgen!«

Nu dukkede en Mand frem mellem Træerne. Det var Dyrlægén — jublende for Drengen hen til ham.

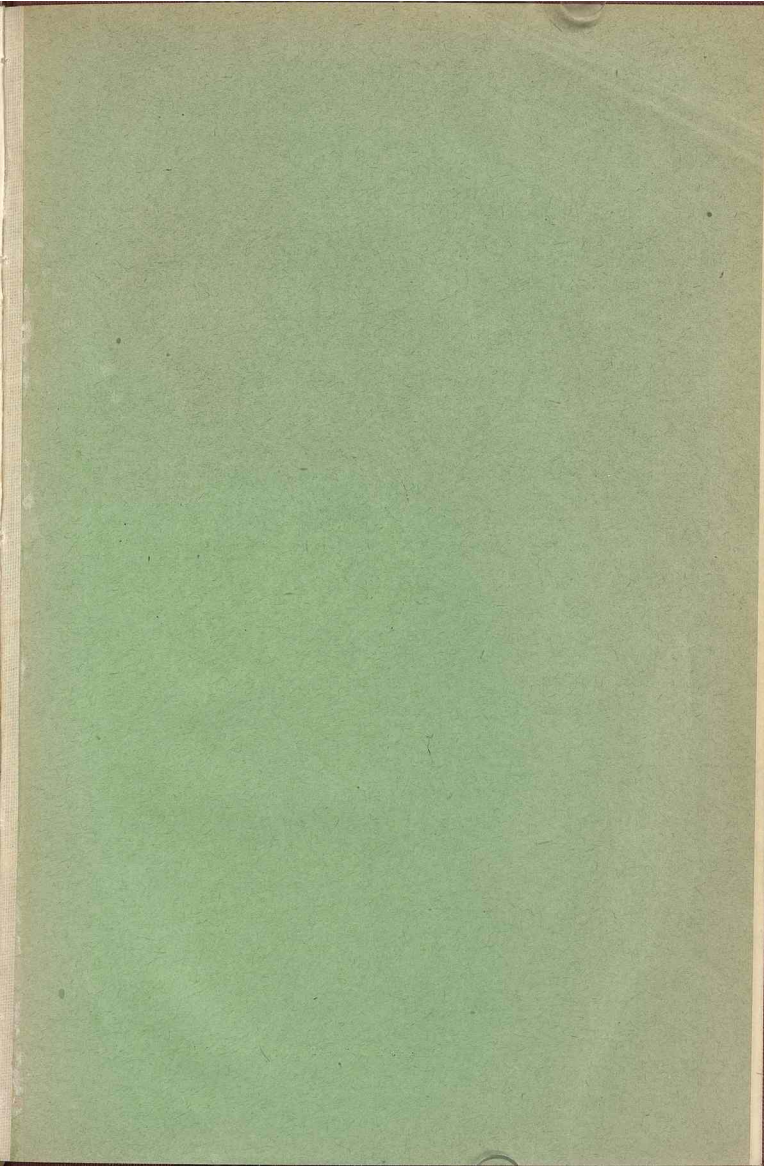
Fader og Søn var snart ved Slæden ude paa Landevejen, og under Hjemkørslen fortalte Jørgen hele sin Oplevelse.

»Ja, en kvik Dreng, det er du, det maa jeg indrømme,« mente Faderen. »Nappe det stjaalne fra Tyven — det var godt gjort, Jørgen! Og nu kan du i Morgen selv bringe Jægermesteren hans Julepakke.«

Det gjorde Jørgen, og Juleaften kom der en Pakke til ham igen fra Jægermesteren. Den indeholdt en dejlig stor Bog om Dyrenes Liv, og paa Bindet havde Jægermesteren skrevet:

»En Tak fra Rolf til hans kække, lille Redningsmand.«

KJHLS BOGTRYKKERI - KØBENHAVN

